

SEJA OBČINSKE KONFERENCE SZDL

OSNOVNI DOKUMENTI SOCIALISTIČNE ZVEZE SPREJETI

Pred kratkim, točneje 24. oktobra 1977 je bila seja občinske konference SZDL Ljubljana Vič-Rudnik z dokaj obširnimi predvsem pa pomembnim dnevnim redom.

Tako so kot prvo delegati obravnavali osnovne dokumente organizacij Socialistične zveze in sicer Pravila OK SZDL Ljubljana Vič-Rudnik, Statutarni sklep o pravicah in dolžnostih, medsebojnih razmerjih in organiziranosti Mestne organizacije SZDL Ljubljana s Poslovnikom o načinu organiziranosti in delovanju MK SZDL. Naj ob tej priliki povemo, da so o teh dokumentih razpravljali v okviru vseh občinskih družbenopolitičnih organizacij, družbenih organizacij in društev, prispelo pripombe in predloge pa je proučilo tudi samo predsedstvo OK SZDL na predlog izvršnega odbora in do njih zavzelo svoje stališče. Temu je sledil usklajevalni postopek med občinskimi in mestno konferenco SZDL. Tako prečiščeno besedilo teh doku-

mentov so obravnavali tudi delegati na tej konferenci in tudi sprejeli te dokumente z majhnimi pripombami oziroma spremembami.

Temu je sledila informacija o poteku javne razprave o osnutkih statuta občine Ljubljana Vič-Rudnik in mesta Ljubljana, ki jo objavljamo tudi v tej številki kot poseben članek, tukaj pa bi omenili samo bistvene sklepe konference s tem v zvezi.

Tako bo potrebno med drugim vgraditi v besedilo statuta občine tudi poglavje o samih delegacijah skupščinskega sistema in njihovem oblikovanju, vendar pa bo to mogoče, ko bomo izdelali ustrezne in konkretne predloge s strani vseh prizadetih faktorjev. Nadalje naj statutarno-pravna komisija pri skupščini občine še nadalje spremlja prispelo pripombe in predloge na osnutke statuta, jih tudi prouči in pripravi predloge sprejetih pripomb ter njihovo vgraditev v besedilo statuta, do

česar bo predsedstvo OK SZDL zavzelo svoje stališče. Prav tako naj posebna delovna skupina pri Izvršnem svetu, ki je določena za pomoč krajevnim skupnostim pri izdelavi statuta krajevnih skupnosti, še naprej spremlja delo krajevnih faktorjev pri pripravi delovnega osnutka tega statuta. V kolikor pa bo pri tem potrebovala pomoč sama delovna skupina, saj jo sestavljajo le 4 člani, krajevnih skupnosti pa je v naši občini 28, naj jo izvršni svet okrepi.

V drugem delu konference pa so delegati obravnavali Poročilo o izvajanju delegatskega sistema in uresničevanja delegatskih odnosov v skupščini Ljubljana Vič-Rudnik za obdobje april 1974—1977 ter poročilo o predvolilni aktivnosti s poudarkom na evidentiranju možnih kandidatov.

Na koncu seje občinske konference SZDL so delegati razrešili dosedanega in izvolili novega sekretarja OK SZDL Ljubljana Vič-Rudnik.

Izoblikujmo delegatske odnose!

V delegatski prilogi te številke našega glasila bomo lahko, spoštovani bralci in še posebej delegati družbenopolitičnih in samoupravnih interesnih skupnosti, zasledili obsežno informacijo oziroma analizo o delovanju in uresničevanju novega skupščinskega sistema, zgrajenega na podlagi delegatskih odnosov. To obdobje, za katero ta analiza tudi velja, vsekakor pomeni za našo samoupravno družbeno skupnost neko novo, kvalitetnejšo obravnavanje in odločanje, kjer se na podlagi soočanja različnih interesov oblikujejo in uveljavljajo skupno dogovorjene in usklajene sporazumne rešitve. To pa hkrati tudi pomeni, da samoupravno organiziran delovni človek v temeljni organizaciji združenega dela in družbenopolitičnih skupnostih oziroma kot občan v krajevni skupnosti postaja vedno bolj prisoten in s svojimi interesi kot tudi interesi svoje samoupravne sredine aktivneje soudeležen subjekt odločanja v našem razvoju.

Uveljavljanje delegatskih odnosov in s tem tudi razvijanje samega skupščinskega sistema je vsekakor več kot samo akcija, postavljena v določen čas, je proces, ki ga je treba skladno in tvorno razvijati. Kako, na kakšen način in s katerimi pristopi? Odgovor na to pa seveda porajajo oziroma oblikujejo razprave same o tej problematiki, če jo lahko tako imenujemo. Že iz same analize, ki je že tudi sama izdelana na podlagi številnih ugotovitev samih delegatov in okolij, v katerih delujejo, kot tudi družbenopolitičnih organizacij in potrjuje tudi že mnogokrat izrečena in ponovno poudarjena stališča, so razvidna opozorila na ključne pomanjkljivosti, ki spremljajo delovanje tega sistema.

Prav sedaj, ko se nahajamo sredi poglobljenih razprav o statutih krajevnih skupnosti, občine in mesta ter dograjujemo samoupravne akte v delovnih organizacijah, moramo prav v teh dokumentih podrobneje opredeljevati tudi vloge delegatov in delegacij ter predvsem njihove naloge. Ponemudno se je namreč izkazalo tudi to, da sta bila socialistična zveza in sindikat premalo pozorna do delovanja oziroma pogojev delovanja delegacij, da so bile delegacije nemalokje vse preveč prepuščene same sebi, da so bile povezave delegacij in delegatov vse prej kot učinkovite.

Nimam namena v teh nekaj vrsticah, ki naj bi služile v prvi vrsti kot apel in opozorila na kvalitetne in poglobljene razprave prav v delegacijah samih pred novembrskim sklicem vseh zborov občinske skupščine, navajati same pomanjkljivosti in morebitne rešitve za učvrstitev delegatskih odnosov, želim le poudariti, da je od nas vseh v veliki meri odvisno, ob možnostih, ki jih med drugim daje tudi ta razprava, da smo kritični in tvorni pri svojih ocenah, kajti takšen delegatski sistem, kot ga v tej fazi dopolnjujemo, bo hkrati tudi sistem, na podlagi katerega bomo sprejemali in dajali svoje pobude in pripombe, sistem, ki nam bo omogočal, da bodo naši interesi tudi v vsakdanjem življenju obrodili sadove, ki jih bomo tudi sami obirali in delili.

JANJA DOMITROVIČ

Tako kot vsako leto so tudi letos ob dnevu mrtvih v jesenski tišini zažareli cvetovi v toplem soju sveč, pri našajoč spomin na ljudi, ki so nam bili dragi. Spomin na številne tovarišice in tovariše, mladino in otroke, ki so za ceno naše brezskrbne sedanosti v najhujših dneh naše revolucije darovali za svobodo dragocena življenja. Spomin na njih ostaja živ in tudi v teh dneh je nebroj mladih ročic prižgalo svečke na grobovih in ob spomenikih.

OB OBLETNICI VELIKEGA OKTOBRA

SKUPNA PROSLAVA OBČINSKEGA IN UNIVERZITETNEGA KOMITEJA ZKS

S slavnostno akademijo, na kateri je zbranim spregovoril Franc Simonič — član predsedstva RK SZDL, smo tudi v naši občini počastili spomin na krvavo oktobrsko revolucijo, katere 60. obletnico praznuje napredno človeštvo v teh dneh. V kulturnem programu so sodelovali Akademski pevski zbor Tone Tomšič in slušatelji Akademije za gledališče, radio, film in televizijo.

Sončna spokojnost jesenske narave, ki sicer že označuje, čeprav počasi in nemalokrat celo skrivnostno, poslavljanje nekega leta, je hkrati tudi čas, ko obiskujemo naravo zaradi njenih izrednih lepot in barvnih iger.

SEMINAR O ŠTUDIJI EDVARDA KARDELJA

Pred dnevi je komite občinske konference ZKS Ljubljana Vič-Rudnik organiziral seminar za širši politični aktiv naše občine o študiji Edvarda Kardelja z naslovom »Smeri razvoja političnega sistema socialističnega samoupravljanja«. To predstavlja temeljni del priprav na XI. kongres ZKJ in VIII. kongres ZKS. Uvodno besedo na seminarju pa je podal tovariš Franc Šetinc, sekretar Izvršnega komiteja predsedstva CK ZKS.

POČASTILI SMO SPOMIN ŽRTEV NOB

Ob dnevu mrtvih smo tako kot vsako leto tudi letos počastili spomin padlih borcev in žrtev narodnoosvobodilne vojne. Tako smo pravočasno poskrbeli za primerno ureditev vseh grobov, spomenikov in drugih spominskih obeležij na področju naše občine. Občinski odbor ZZB NOV in Zveza prijateljev mladine pa sta še posebej ob tej priliki poskrbela za organizirane obiske in okrasitve vseh teh spominskih obeležij. Občinska konferenca SZDL pa je formirala delegacije občinskih družbenopolitičnih organizacij in skupščine občine, ki so se udeležile komemorativnih slovesnosti in položile vence v Gramozni jami, pri grobnici Narodnih herojev in ob spomeniku narodnega heroja Franca Rozmana-Staneta ter v Spominskem parku na Žalah.

INFORMACIJA

O POTEKU JAVNE RAZPRAVE O OSNUTKIH STATUTOV OBČINE IN MESTA LJUBLJANE

Na predlog občinske statutarno-pravne komisije je Skupščina občine Ljubljana Vič-Rudnik na septembrski seji sklenila in dala v javno razpravo osnutek statuta občine Ljubljana Vič-Rudnik. Prav tako je bil dan v javno razpravo tudi osnutek predloga sprememb in dopolnitev statuta mesta Ljubljane, ki je sprejet, ko ga sprejmejo vse ljubljanske občinske skupščine.

Za oba osnutka statotov je bil določen 30-dnevni rok javne razprave tako, da bi bila le-ta zaključena s 15. oktobrom letos. Istočasno je bilo predloženo vsem krajevnim skupnostim ljubljanskih občin delovno gradivo, ki naj bi služilo kot pripomoček za izdelavo osnutkov statotov krajevnih skupnosti. Rok za dokončen sprejem teh statotov je do konca tega leta, medtem ko naj bi skupščine občin in mesta sprejele prečiščeno besedilo svojih statotov na decembrskih sejah.

Tako so bili praktično istočasno v javni razpravi osnutki statotov občine, mesta in krajevnih skupnosti. Pri tem velja omeniti, da je javna razprava o navedenih statutih nekako sovpadala tudi z razpravo o osnovnih dokumentih organizacij Socialistične zveze v Ljubljani. Pri tako obsežnem, pomembnem in zahtevnem gradivu, o katerem je razpravljala večina samoupravnih in družbenopolitičnih subjektov, pa žal od manjšega števila teh subjektov še nismo prejeli pripomb in predlogov na osnutke statotov. Pripombe in predlogi še vedno prihajajo na statutarno-pravno komisijo, ki jih, razumljivo, tudi še ni dokončno razvrstila in natančneje opredelila njihovo vsebino po po-

sameznih poglavjih odnosno členih, na katere se pripombe in predlogi nanašajo.

Zaradi navedenega bi po mnenju izvršnega odbora predsedstva OK SZDL v tem času težko podali celovito poročilo o poglobljeni razpravi o osnutkih statotov.

Kot prvo je občinska konferenca SZDL organizirala inštruktažo za nosilce te javne razprave v KS in OZD ter za vse tiste člane OK SZDL in MK SZDL, ki so bili zadolženi za sodelovanje na teh razpravah. Prav tako je bila pri OK SZDL imenovana operativna skupina za spremljanje javne razprave o osnutkih statotov v KS in OZD v naši občini.

V KS so se posluževali različnih oblik organiziranja javne razprave. Nekje so razpravo vodili na zborih delegatov, kamor so vabili tudi člane svetov KS, nekje so sklicali — zlasti v nekaterih manjših KS — zbore občanov, drugje zopet razširjene krajevne konference SZDL, vaške odbore, ulične svete itd.

V interesnih skupnostih so o osnutkih statotov razpravljali predvsem na izvršnih odborih pa tudi na skupščinah.

Tudi v organizacijah združenega dela je javna razprava zadovoljivo potekala. Iz dosedaj zbranih podatkov lahko ugotovimo, da je pretežni del večjih delovnih organizacij razpravljalo o statutih, iz nekaterih manjših pa še pričakujemo obvestilo o poteku javne razprave. Tudi v OZD so se posluževali različnih oblik organiziranja javne razprave, od zborov sindikata, zborov delavcev do delavskega sveta — nekje v razširjeni sestavi itd.

Statutarno-pravna komisija je na seji 20. 10. 1977 iz do tedaj zbranih pripomb in predlogov OZD, KS, SIS, DPO, društev in drugih organizacij, ki so sodelovali v javni razpravi, ugotovila, da je bil v že opredeljenih razpravah osnutek statuta občine sprejet kot podlaga za izdelavo samega predloga statuta občine. Same pripombe, vprašanja in predloge pa je strnila v naslednje ugotovitve:

— določeneje je opredeliti vsebino in delovanje samoupravnih interesnih skupnosti v skupščinskem sistemu,

— potrebna bo natančnejša opredelitev sodelovanja javnih organov in strokovnih služb SIS ter uskladitev besedila osnutka statuta, ki govori o samoupravnem sporazumevanju in družbenem dogovarjanju z določili zakona o združenem delu,

— jasneje je opredeliti vlogo občine kot delegatske baze za republiško in zvezno skupščino,

— odpraviti pomanjkljivosti, kar je bilo ugotovljeno že v obrazložitvi osnutka statuta in vnesti v statut samostojno delegacijo zasebnih kmetovalcev za Zbor združenega dela,

— podrobneje opredeliti vlogo organizacije ZZB NOV — izvršni odbor predsedstva OK SZDL predlaga, da se ta ugotovitev uskladi s stališčem razširjenega predsedstva OK SZDL in OO ZZB NOV,

— konkretizirati funkcijo izvršnega sveta ter precizneje formulirati tiste člene statuta, ki določajo pristojnosti in organiziranost občinskih upravnih organov ter družbenih svetov in na ustreznem mestu v obliki novega poglavja, zaradi

pomembnosti teh družbenih svetov, opredeliti konkretno vsebino, ki izhaja iz zagotovitve stalnega sodelovanja občinske skupščine in njenih organov z družbenopolitičnimi organizacijami,

— poglavje o pravosodnih organih oziroma javnem tožilstvu je potrebno uskladiti s statutom mesta oziroma zakonom o javnem tožilstvu,

— konkretnije je potrebno opredeliti vire financiranja KS, kar ugotavljajo številne KS in zahtevajo stalne vire financiranja — to je kompleksen problem, ki ga bo nujno potrebno ustrezno analizirati,

— bile so podane številne pripombe redakcijske narave, ki jih bo potrebno upoštevati v predlogu statuta.

Tako statutarno-pravna komisija kot izvršni odbor predsedstva OK SZDL, ki je povzel gornje ugotovitve, sta enotnega mišljenja, da so to le nekatere pripombe in ugotovitve in da bo potrebno na celovito poročilo še počakati do konca tega meseca, ker lahko pričakujemo še številne pripombe in predloge. Danes tudi še ne moremo dati končne politične ocene o sami javni razpravi, niti tako zbrane pripombe uporabiti kot osnovo za spremembo konkretnih členov osnutka statuta.

Statutarno-pravna komisija in izvršni odbor predsedstva OK SZDL prav tako ugotavljata, da so tudi osnutek predloga sprememb in dopolnitev statuta mesta Ljubljane obravnavali v vseh sredinah tako kot osnutek statuta občine, da pa je na sam osnutek prišlo relativno malo pripomb in lahko le-te še pričakujemo.

IZVOLILI SMO NOVEGA SEKRETAJA OK SZDL

Peter Durjava

Dosedanji sekretar OK SZDL Ljubljana Vič-Rudnik Stane Florjančič se je 1. septembra 1977 vrnil na prejšnje delovno mesto v Zavodu za slepo in slabovidno mladino. Tako je občinska konferenca SZDL na svoji zadnji seji izvolila na to mesto Petra Durjava.

PETER DURJAVA je rojen 8. aprila 1934 v Škocjanu pri Novem mestu. Je absolvent Višje upravne šole v Ljubljani in ima 21 let delovne dobe.

V Združenem podjetju Iskra je bil skupaj 17 let zaposlen kot vodja splošnega sektorja, in sicer v Iskri v Šentjerneju in nato v Iskri v Ljubljani kot vodja komercialnega sektorja. Nazadnje je delal 3 leta v Industriji usnja Vrhnika — TOZD Usnje-plast kot vodja splošnega sektorja. Leta 1958 je bil sprejet v ZKJ. Ves čas je aktivno deloval v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah tam, kjer je bil zaposlen in na terenu. Danes je še zlasti družbenopolitično aktiven v krajevni skupnosti Krim-Rudnik in kot p. odpredsednik skupščine občine Ljubljana Vič-Rudnik.

S SEJE OBČINSKE SKUPŠČINE

»DA« ZA DOM IVANA CANKARJA

Na skupni seji vseh treh zborov viške občinske skupščine, ki je bila 25. oktobra, je sodelovala tudi samoupravna interesna skupnost socialnega skrbstva. Delegatom je prikazala nekatere težave, s katerimi se ukvarja, obenem pa smo zvedeli, da bo center za socialno skrbstvo svoje nove prostore dobil v stavbi Tržaške 2. Stanovalci se bodo v nova stanovanja preselili ta in prihodnji mesec in tako sprostili prostore za socialni center.

Vsi trije zbori so se na tem zasedanju občinske skupščine morali odločiti za pristop k družbenemu dogovoru za gradnjo kulturnega centra Ivan Cankar. Prisotnim je položaj in pa razloge, ki narekujejo izgradnjo centra, prikazal podpredsednik izvršnega sveta mestne skupščine Borut Miklavčič. Sedaj lahko še poveemo, da so k družbenemu dogovoru pristopile vse ljubljanske občine, saj so se tudi viški delegati odločili za pristop, čeprav so imeli nekaj pomislekov, kar je čisto razumljivo. Denarna sredstva, ki jih izgradnja takega objekta zahteva, niso majhna in

vsak se vpraša, kje bo mesto, predvsem pa matična občina dobila denar oziroma, ali bo zmogla take obveznosti. Res pa je, da je to edina možnost, da naše mesto dobi kulturni center. Združevali bomo sredstva in, ko bo center dograjen, bomo vsi deležni tega, kar nam bo nudil — in to po programski zasnovi ni malo.

Po skupni seji vseh treh zborov je zasedal še vsak zbor zase. Tu so se delegati posameznih zborov odločali za sprejem neka-

terih predlogov odlokov ter obravnavali osnutke zakona o delovnih razmerjih ter predloga sprememb in dopolnitev družbenega dogovora o oblikovanju in izvajanju štipendijske politike. Glede na nove družbenoekonomske in samoupravne odnose, ki so se pojavili z uveljavljanjem bomo sredstva in, ko bo center dogovora nujne.

Vse vrste štipendij — iz združenih sredstev in tudi kadrovske — morajo omogočati izenačevanje materialnih možnosti šolanja, saj so doslej lahko kadrovske štipendije dobili prosilci ne glede na svoj materialni položaj. Nedvomno morajo pri pridobivanju štipendije imeti prednost kandidati, ki so v slabšem social-

nem položaju, saj naj bi to bilo vodilo razdeljevanja štipendij že v sami zasnovi. Poudarjena je tudi prednost dijakov in študentov iz delavskih in kmečkih družin pri pridobivanju kadrovske štipendije, če pa le te ne morejo dobiti, imajo prednost pri dodeljevanju štipendij iz združenih sredstev.

Po novem predlogu obsega štipendija iz združenih sredstev osnovno štipendijo — del življenjskih stroškov — ki znaša za učence 50 ter za študente 60 odstotkov zajamčenega osebnega dohodka v naši republiki, ter še dodatek za povečane stroške tistih študentov, ki se šolajo izven domačega kraja. Višina je do 40 odstotkov zajamčenega OD v SR Sloveniji.

MOJCA KAUČIČ

OK ZSMS O ŠTIPENDIJSKI POLITIKI

ŠTIPENDIJA NI MILOŠČINA

Doslej štipendisti-dijaki in študentje niso bili subjekti odločanja o štipendijski politiki, kljub temu, da je štipendiranje namenjeno, oziroma naj bi bilo namenjeno prav njim. Omogočalo naj bi enotne pogoje šolanja vsem tistim mladim, ki so sposobni in so se pripravljeno šolati. Kljub dejstvu, da ima štipendijska politika neslavno zgodovino, lahko upamo v nekoliko boljše prihodnost, kajti prav sedaj je v javni razpravi »osnutek predloga sprememb in dopolnitev družbenega dogovora o oblikovanju štipendijske politike v socialistični republiki Sloveniji.«

Javna razprava o tem gradivu gre h koncu, kljub temu pa v nekaterih osnovnih organizacijah ZSMS naše občine o njem še niso razpravljali, niti sprejeli kakršnihkoli stališč. Vzrok temu je brzokone gradivo, napisano v dokaj nerazumljivem jeziku, pa tudi rezainteresiranost posameznih osnovnih organizacij. Zato je predsedstvo sklicalo predstavnike osnovnih organizacij, da razloži vsebino gradiva. Predstavniki osnovnih organizacij iz temeljnih organizacij združenega dela, pa tudi iz nekaterih šol in krajevnih skupnosti so prišli z že izoblikovanimi stališči, tako da je občinska konferenca ZSMS že sprejela nekatera stališča.

Družbeni dogovor, ki bo sprejet, prav gotovo ne bo predstavljal idealne rešitve, kar je možno razbrati tudi iz vsebine; brzokone si niti sestavljalci tega gradiva ne delajo iluzij, ko navajajo, da bo ta družbeni dogovor bolj izenačene pogoje šolanja vsem, ki se želijo šolati. Pričakujemo lahko le rešitev najbolj žgočih problemov, ne pa tudi kompleksne in popolne rešitve vprašanja štipendiranja.

Namen zasnovane štipendijske politike je predvsem usmerjanje štipendistov v kadrovske štipendije, kjer obstajajo potrebe združenega dela po takšnih kadrih, vendar večina delovnih organizacij praviloma kasni z objavami potreb po kadrih. Zato zamuja tudi izplačevanje štipendij, kar povzroča nezadovoljstvo dijakov in študentov. Za neredno izplačevanje štipendij pa niso krive le delovne organizacije, marveč tudi posamezni prosilci, ki vseh potrebnih dokazil o upravičenosti do štipendije ne prinesejo pravočasno.

Štipendiranje je namenjeno predvsem združenemu delu, kajti to prispeva sredstva za ta namen. Vsi dijaki in študentje pa ne morejo dobiti kadrovske štipendije. Bodisi, da je takšnih kadrov v občini že preveč ali pa z združenim delo zanje ni zainteresirano zaradi svojevrstne izobrazbe, to so predvsem družbene vede in razne zvrsti umetnosti; tudi tem mladim ljudem je naša družba dolžna zagotoviti socialno-ekonomske pogoje šolanja, zato bodo prejimali t. i. solidarnostne štipendije, ki ne smejo biti nižje od kadrovske.

Občinska konferenca ZSMS zavrača klasifikacijo poklicev na prednostne in neprednostne, kajti vsak mlad človek ima pravico do izobraževanja, hkrati pa je ta delitev v nasprotju z načeli o enotnih pogojih šolanja. Zato je po mnenju mladih Vičanov odločilni kriterij socialno-ekonomski položaj prosilca. Štipendija ni in ne sme biti miloščina, oziroma nagrada, marveč plačilo za delo, kar učenje prav gotovo je. Razlike med štipendijami naj bi znašale le toliko, kolikršne so razlike med uspehi posameznih prejemnikov štipendij.

F. PREŠEREN

OSNUTEK PREDLOGA SPREMOMB IN DOPOLNITEV DRUŽBENEGA DOGOVORA O IZVAJANJU ŠTIPENDIJSKE POLITIKE V JAVNI RAZPRAVI

Družbenopolitične organizacije v občini, delegati v skupščini in izvršni svet ugotavljajo, da gre za korenite spremembe in dopolnitve pri bodočem uresničevanju in izvajanju štipendijske politike.

Osnutek predloga sprememb in dopolnitev družbenega dogovora o izvajanju štipendijske politike je v javni razpravi do 30. 10. 1977. Osnutek predloga predlaga nove kvalitete pri izvajanju štipendijske politike in obenem pomeni tudi uresničevanje tistih določil zakona o združenem delu, sklepov in stališč 7. kongresa ZKS in 8. kongresa ZSS, ki opredeljujejo kadrovske politiko oziroma njen neločljivi del — štipendijsko politiko.

Kje so bistvene kvalitete in korenite spremembe, ki jih predlaga osnutek predloga sprememb?

— štipendijska politika se preoblikuje v novo kvaliteto tako, da je delavec v združenem delu nosilec planiranja in s tem tudi kadrovske politike, saj združuje sredstva za štipendije in zato tudi odloča o porabi teh sredstev,

— kadrovske štipendije morajo biti primarni del pridobivanja novih kadrov na podlagi dobro pripravljenih planov kadrovanja in štipendiranja,

— štipendija je namenjena tistemu, ki po načelih in kriterijih dogovora izpolnjuje pogoje za pridobitev štipendije. Primarni pri tem je materialni in socialni položaj prosilca,

— uveljavlja se načelo, da priznani življenjski stroški ne morejo biti za dijaka in študenta

večji, kot jih imajo zaposleni delavci, ki vzdržujejo tudi družino, uporablja se določilo o zajamčenem mesečnem dohodku,

— uveljavlja se enoten cenzus za pridobitev štipendije in diferencirani prispevek staršev k šolanju njihovih otrok v mejah predlaganih dohodkovnih skupin. Prispevek staršev z manjšimi dohodki je manjši — do sedaj je veljalo v vsakem primeru delež staršev v višini 50 % dohodka na člana družine,

— močno se stimulira dijake in štipendiste, ki v redu opravljajo šolske in študijske obveznosti z boljšim študijskim uspehom.

Osnutek predloga sprememb in dopolnitev družbenega dogovora o izvajanju štipendijske politike v SRS so razpravljali: Izvršni odbor skupne komisije podpisnic samoupravnega sporazuma o štipendiranju učencev in študentov v občini, občinski sindikalni svet oziroma njena komisija za izobraževanje, kadrovska komisija pri izvršnem svetu in izvršni svet, komisija za volitve in imenovanja pri skupščini, zbor združenega dela in zbora krajevnih skupnosti, občinska konferenca ZSMS je organizirala javno razpravo v naši dvorani, svet za vzgojo in izobraževanje pri občinski konferenci SZDL, izvršni odbor SIS za izobraževanje.

Vsi so enotnega mnenja in stališča, da lahko postane osnutek na podlagi vseh sprememb in dopolnitev, ki jih bo izoblikovala javna razprava v SR Sloveniji, predlog družbenega dogovora, ki naj bi ga sprejeli do začetka februarja 1978.

TANJA JELEN

Slavnostni govornik je bil predsednik republiškega odbora ZZZB NOV Janko Rudolf

Predsedniku občinske skupščine je na osrednji proslavi podal raport prvi komandant II. SNOUB Ljubo Šercer Bojan Polak-Stjenka

Slovesno in s številnimi spomini obdano je bilo srečanje vseh preživelih borcev te brigade, ko so se zbrali lepega jesenskega dne na Kureščku

35 LET USTANOVITVE II. SNOUB LJUBO ŠERCER

6. oktobra je poteklo 35 let od takrat, ko sta na teh položajih tovariša Ivan Maček-Matija in Aleš Bebler-Primož ustanovila Šercerjevo brigado. Poleg Langijeve čete sta bila odrejena v brigado tudi tako imenovana Lukov in Jozetov bataljon, njim pa naj se kasneje pridruži še bataljon, sestavljen iz borcev Dolomitskega odreda.

To je bil uradni začetek borbene poti Šercerjeve brigade, v kateri je le-ta častno izpolnila svoj dolg in si na svoji borbeni poti zmagovito utirala pot skupno z vsemi drugimi enotami, ki so se borile za narodno in socialno osvoboditev slovenskega ljudstva. Ta dan pa seveda ni bil začetek za nekaj sto borcev, kajti njihova bojna pot se je začela že dosti prej, saj so po začetnih uspehih partizanov v letu 1941, pa tudi po težki zimi 1941-42 v veliki partizanski ofenzivi spomladi 1942. leta mnogi borci iz Notranjske, okolice Ljubljane, pa tudi mnogi Ljubljanci zavzeto sodelovali v vseh borbenih akcijah — od Koželjske čete prek Šercerjevega polbataljona, pa kasneje Krimskega, Notranjskega in Kočevskega odreda. Partizanska ofenziva 1942. leta je ustvarila veliko osvobojeno ozemlje — od žice okupirane Ljubljane pa do Kolpe. Skratka, doživela je razmah, ki je bil posledica zavestne odločitve vseh poštenih Slovencev, zlasti na tem področju, da se odzovejo pozivu Osvobodilne fronte in Komunistične partije za osvobodilni boj slovenskega naroda, za njegovo socialno osvoboditev in za borbeno združitev z vsemi bratskimi narodi Jugoslavije, v kateri naj imajo delovni ljudje človeka vreden in odločujoč položaj.

ZAČELO SE JE NA MOKRČU

Tako je tudi brigada Ljube Šercerja sicer pričela svojo borbeno pot na obronkih Mokrc in Krma, pa prek Notranjske, Dolenske od Štajerske in Koroške vodila neizprosno boj vsepovsod, kjer se je za to pokazala potreba. Naša brigada se je tako rekoč rodila v ognju borbe, saj je prvi bataljon takoj po ustanovitvi izvedel svojo prvo veliko akcijo na Padežu, ki je predstavljala borbeni začetek neustavljivega pohoda zmagi nasproti.

Tudi tretji bataljon, ustanovljen iz borcev Dolomitskega odreda, je svoj ognjeni krst preživel takoj po ustanovitvi, konec oktobra na borbenih položajih Korena, Ulake in Samotorice nad Horjulom.

Ta prva, dovolj pomembna akcija, je bila začetek stapljanja borcev, ki so prišli iz različnih enot v tretji bataljon, v katerem so se kasneje v toku borb in drugih akcij izoblikovali v enakopravnega partnerja prvega in drugega bataljona, ki sta več ali manj že prej delovala v enakem sestavu.

BORBENA POT POVEZANA Z AKCIJO KPS

Zato je naša dolžnost, da ob vsaki priložnosti, zlasti pa ob praznovanju takih obletnic, kot so letošnje, ko praznujemo ne samo 35-letnico ustanovitve naših prvih štirih brigad, pač pa tudi 40-letnico, odkar je tovariš Tito prišel na vodstvo Komunistične partije Jugoslavije in 40-letnico ustanovnega kongresa Komunistične partije

Slovenije, povežemo vso našo borbeno pot, zmagovite naskoke, pa tudi poraze, trpljenje in veselje, s tako premočrtno politiko, ki je bila sposobna samo Komunistična partija Jugoslavije s tovarišem Titom na čelu in ki jo dokazuje vse do današnjega dne.

Tudi borbeno pot Šercerjeve brigade govori o tej neprestani volji in hotenju premagati vse ovire, pretrpeti tudi poraze zato, da bi končno zmagovito odločali sami o svoji usodi. Ob tem se tudi danes, kakor v času pred 35 leti, z enako odločnostjo postavlja pred vse nas krepitev bratstva in enotnosti vseh jugoslovanskih narodov in narodnosti, zavest o skupni usodi in o tem, da samo enotni in trdno povezani lahko z optimizmom gledamo na jutrišnji dan.

OFENZIVA Z ZMAGOSLAVJEM SVOBODE

Pomlad 1943 pomeni novo ofenzivo slovenskih partizanskih enot, za Šercerjevo brigado pa nov velik priliv borcev iz Slovenskega Primorja, ki so se množično vključevali v našo in druge brigade in ki so požrtvovalno in neustrašno bojevali naš skupni boj. To je bil resničen začetek nove partizanske ofenzive, ki se nikdar več ni ustavila tja do 15. aprila 1945. leta, ko so se bili zaključni boji na Koroškem.

Ob današnji priložnosti je težko vsaj naštetih najvažnejše akcije, v katerih je sodelovala tudi naša brigada: od Suhe Krajine, Jelenovega žleba, napada na Žužemberk, pa Krvave peči in Grčaric, tja do kapitulacije fašistične Italije. Kmalu po tem nadaljuje Šercerjeva brigada svojo bojno pot prek Mašuna, Brkinov in kasneje v sestavi XIV. divizije prek Grahovega, Velikih Lašč do napada na Kočevje.

Po zboru odposlancev slovenskega naroda v Kočevju oktobra 1943. leta in po II. zasedanju AVNOJ v Jajcu 29. novembra, ko je nastala v našem osvobodilnem gibanju nova situacija — priznanje zaveznikov in potreba za nadaljnje širjenje osvobodilne borbe slovenskega naroda, je brez dvoma najpomembnejši pohod XIV. divizije na Štajersko, ki je v njem navdse častno in učinkovito sodelovala tudi Šercerjeva brigada.

POHOD ENOTNIH VEZI IN HOTENJ

Ta pohod ni bil samo nova vzpodbuda osvobodilnega gibanja na Štajerskem, ki je že do takrat dosegel pomembne rezultate, pač pa zlasti nov konkreten primer bratstva in enotnosti z borečim se ljudstvom sosednje Hrvaške, saj je enomesečni pohod prek Hrvaške,

južno od Zagreba, pa potem prek Sotle na Kozjansko in naprej pomenil ustvarjanje takih vezi med hrvaškimi in slovenskimi partizanskimi enotami, zlasti pa med njimi in hrvaškimi ljudstvom, ki bodo ostale za vedno neizbrisane spomin na to, kako se z združenimi močmi in ob podpori vseh delovnih ljudi lahko premaguje največje težave in vzdrži najhujše napore, čeprav se je sovražnik zaklel, da bo uničil to legendarno slovensko partizansko enoto. Niti približno ni mogoče s priložnostnimi besedami opisati vsega junaštva, požrtvovalnosti, nesebičnosti, tovarištva in solidarnosti vseh naših borcev, pa tudi vsega ljudstva na terenih, kjer se je naša brigada borila in to kljub strahoviti zimi in naravnost neverjetni prednosti, ki jo je imel sovražnik, tako v številčnosti svojih enot, kot v obožrnosti v tem, da je razpolagal z vsemi komunikacijami na tem terenu. Divizija je sicer izgubila skoraj tretjino borcev, pa je vendarle izšla iz vseh teh hudih preizkušenj zmagovito, neporažena in je lahko nadaljevala svoj nezadržni pohod.

(IZ SLAVNOSTNEGA GOVORA PREDSEDNIKA REPUBLIŠKEGA ODBORA ZZZB NOV JANKA RUDOLFA)

POHOD SPOMINOV IN AKCIJE

Pred stavbo skupščine občine smo se zbrali v petek popoldan. Čeprav udeležba ni bila najboljša, se nas je v stroju zbralo 43. Z avtobusom smo se odpeljali do Golega, kjer smo počakali vojake postojnske garnizije. Skupaj smo nato odšli do hiše, kjer je bila ustanovljena X. Ljubljanska brigada. Tovariš Hinko Bratuž-Oki nam je opisal okoliščine v dneh po italijanski kapitulaciji. Množice Ljubljančanov so odhajale v partizane in nujno je bilo to množico organizirati v enoto, ki se bo lahko uspešno borila proti novemu sovražniku, ki je že prodiral v nekdanjo ljubljansko pokrajino. Zato je drugi bataljon Šercerjeve v 27 urnem pohodu prihitel na to področje. Ta bataljon je potem predstavljal že v borbah preizkušeno jedro nove brigade. Tovariš Oki je tudi poudaril prispevek mokrških vasi v NOV. Čeprav večkrat požgane in maloštevilne, saj je bilo mnogo ljudi odpeljanih v taborišča ali pobitih, so ves čas revolucije komaj 20 km od Ljubljane omogočale obstoj in uspešno delovanje partizanskih enot. Predstavniki krajevne skupnosti pa nam je orisal današnje napore za izboljšanje življenjskih pogojev v teh predelih. Obema govornikoma smo se zahvalili s toplim aplavzom. Pot smo nadaljevali do taborišča Šercerjeve

brigade v gozdovih za Mokrcem. Po precej skromni večerji, vsaj za večino pohodnikov, smo zakurili že pripravljen taborni ogenj. Tovariša Bojan Polak-Stjenka, prvi komandant Šercerjeve brigade in Hinko Bratuž-Oki sta nam pripovedovala o nastanku in bojih brigade, ki je odtod krenila v triletno borbo. Seveda tudi kulturnega programa ni manjkalo. V programu so poleg pohodnikov sodelovali tudi domačini, moški zbor je zapel več partizanskih pesmi, sodelovali pa so tudi vojaki. Zaključek pa je bil že brez napovedi znan. Zadonele so borbene pesmi, okrog ognja pa se je razvilo kozarčako kolo. Nočni mir so motili le še klici stražarjev, ki so budno pazili na nepovabljene goste.

Zjutraj smo po zajtrku in pospravljanju krenili do logarskih koč. Tu smo se v kratkem seznanili s prezimovanjem partizanov v hudi zimi 1941-42 in o borbi, ki se je vodila na tem kraju med majhno skupino partizanov in italijansko vojsko. Poleg koč so še vidni ostanki žičnice, ki je služila za spravilo lesa v dolino. To žičnico so partizani požgali in s tem onemogočili italijanski družbi Emona izkoriščanje mokrških gozdov.

Ker je bila v programu predvidena tudi ponazoritev napada na Kurešček, smo se v gozdu, skriti pred radovednimi očmi, razdelili na več skupin. Na Kureščku so nas že od jutra pričakovali pripadniki teritorialnih enot. Po vseh pobočjih so postavili zasede in straže, ki so pazile na naš prihod. Kolone so se razkropile in krenile vsaka v svojo smer. Skozi drevje se je že videl naš cilj in zato smo z vso previdnostjo nadaljevali pohod. Vso pot pred nami so preiskovali izvidniki in šele na znak, da je pot prosta, smo hiteli naprej. Dolgo časa je vladala tišina, branilec nas vse do prihoda na jurišne položaje kljub precej odprtemu terenu ni opazil. Ob 10.30 uri pa je zaropotalo iz vsega orožja. Branilci so bili na dobrih položajih in samo z odločnim jurišem smo se prebili.

Branilceve položaje smo sicer zasedli, vendar ne vem, kako bi potekal resni spopad. Teritorialci so pokazali, da so precej trd oreh za možnega agresorja. Tudi mladinci, čeprav je bila za mnoge ta vaja prvi stik z vojaškimi spretnostmi, so se ob pomoči vojakov kar dobro odrezali. Mislim, da je tudi ta vaja pokazala, da smo pripravljeno trdo braniti našo domovino pred vsakim, ki bi nam hotel odvzeti pravico živeti v svobodni socialistični skupnosti.

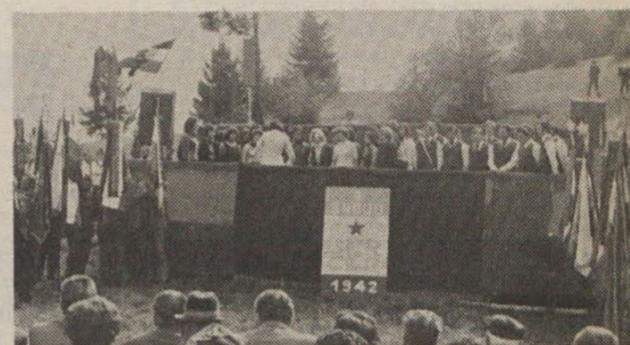
JANEZ KUKMAN

Proslave so se udeležili tudi najvidnejši predstavniki našega družbenopolitičnega življenja in JLA, med njimi France Popit, Ivan Maček-Matija, Rado Pehaček in drugi.

Pohodna mladinska enota II. SNOUB Ljubo Šercer (na sliki po uspešnem pohodu) se je udeležila proslave te udarne brigade, po kateri tudi nosi ime. Skupaj s pripadniki istoimenske enote, domačini, nekdanjimi borci so se srečali že na predvečer na nepozabnem tovariškem srečanju

V kulturnem programu so poleg vojaškega orkestra garnizije iz Postojne in njihovih recitatorjev sodelovali tudi pionirji osnovne šole Ig, ki nosi ime po padlemu heroju Ljubu Šercerju, ženski pevski zbor iz Horjula in moški pevski zbor iz Iga

OKTOBRSE REVOLUCIJE SE JE UDELEŽIL TUDI ANTON JARC IZ ČRNE VASI

SPOMINI NA VELIKI OKTOBER

Antona Jarca sem ujela ravno v trenutku, ko se je hotel s traktorčkom odpeljati na polje. Zakaj ravno njega, ni težko uganiti, saj ni prvič, da je »moral« odgovarjati na vprašanja »sitnih« novinarjev. To mi je tudi povedal, ko sem mu razložila, po kaj sem prišla. Anton je namreč pred 60 leti sodeloval v oktobrski revoluciji in takih pri nas ni veliko. Namesto da bi spraševala jaz, je Anton mene vprašal, le kaj naj mi še pove, ko je pa že tolikokrat vse povedal.

— Pa mi vsaj povejte, kako to, da je vas zajelo to dogajanje! Ja, v Rusiji smo bili in nihče ni vprašal od kod si, le da si bil pripravljen sodelovati.

— Ste vedeli, za kaj gre in kakšne namene imajo boljševiki?

Seveda, bili smo pač z vsem srcem za to, da delavci in kmetje dobijo svoje pravice. Zadnji čas je bil, da gospoda preneha s svo-

jim izkoriščanjem.

— V kakšni obliki pa ste sodelovali, glede na to, da ste bili tuji?

Delavci so bili vsi zadolženi, da v prostem času pomagajo osveščati ljudi. Oktobrska revolucija je zajela vse kraje in vse sloje v takratni Rusiji. Okrog sebe smo zbirali delavce — domače in tuje ter jim razlagali nujnost vstaje proti gospodi.

— Torej ste bili tudi vi zaposleni?

Seveda. Delal sem dve leti. Leta 1917 in 1918. Bil sem krmar na ladji.

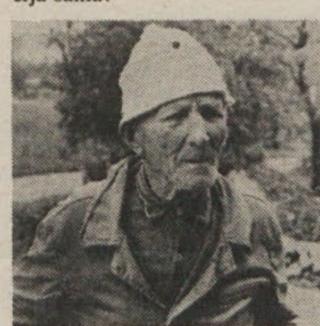
— Kako pa so delavci v tistem času živeli? Je bilo zelo težko? Sploh ne! Za delavce je bilo zelo dobro poskrbljeno. Imeli smo stanovanje, tudi za prehrano ni bilo težko, saj so obroke za nas delavce pripravili tam. Res neverjetno dobro je bilo poskrbljeno.

— Vam je bilo kaj dolgčas po domovini in ste se želeli vrniti?

Čisto po resnici povedano — ne. V tistem času sem se tam počutil kakor doma. Vse, kar se je dogajalo, je bilo tako domače in

res niti pomislil nisem, da bi se vrnil v domovino — Avstro-Ogrsko.

— Kakšna pa je bila revolucija sama?

Anton Jarc

Nekako v sredini oktobra — gibanje se je začelo že spomladi — so bile razpisane splošne volitve. Volilno pravico je imel vsak, ki je bil zaposlen in sploh ni bilo pomembno, od kod prihajaš. Razdelili so volilne lističe, na katerih je bila boljševiška stranka na devetem — torej zadnjem — mestu. Seveda smo vsi obkrožili številko devet in takoj, ko je bilo jasno, kdo ima največ glasov, se je od nekod pojavil Lenin in ukazal, da mora zmagovalna stranka prevzeti oblast. Vsi smo bili obožroženi, vrgli smo staro ter postavili novo oblast. Res, na dom sem čisto pozabil!

— Kdaj pa ste se potem vrnil domov?

Ja, kdaj! Po razsulu Avstro-Ogrske. Pa je bilo doma vse tako čudno, tuje, polno ljudi, ki jim nisi mogel zaupati in, ki so bili z denar pripravljene marsikaj narediti.

Sedaj pa ni več čudno in tuje, tako pripovedujejo Antonove žive oči in neusahljiva volja do življenja. Kmetija, ki jo ima, ni ravno velika, pa vendar — dovolj, da se človek veseli življenja in dela. In dela precej, čeprav ni več rosno mlad, saj se je rodil pred 86 leti. Vprašan sem imela še veliko, pa me je pekla vest, ker sem vedela, da bi šel rad na polje

MOJCA KAUCIČ

O SAMOUPRAVNI ORGANIZIRANOSTI SMO SE POGOVARJALI S PREDSTAVNIKI GOSPODARSKIH IN NEGOSPODARSKIH ORGANIZACIJ

Zakon o združenem delu je novost, v tem smo si edini, vendar pa spet ni novost v tej meri, da bi lahko govorili o njem kot povsem še neraziskanem modelu, nečem, o katerem ne vemo nič. Zakon o združenem delu ne sega le do bistva naših družbenih odnosov, temveč je njega uveljavljanje in to čim hitreje, življenjski interes vseh delovnih ljudi. Da bi ga bilo mogoče ustrezno uveljaviti in nove odnose vzgraditi v sistem, pa je nujno, da je zagotovljena ustrezna samoupravna organiziranost, ki je pogoj za uspeh.

Resnica je, da ni dolgo tega, kar smo zakon o združenem delu sprejeli, vendar stališča v posameznih kolektivih, da morajo vse še preučiti, da še ni vse jasno itn. niso sprejemljiva do te mere, kot želijo včasih prikazati in s tem opravičiti svojo dosedanjo neaktivnost in neizpolnjevanje nalog, ki jih nalaga novi sistem.

Samodejnih sprememb ni

Iluzorno bi bilo pričakovati, da je zakon o združenem delu že odgovoril na vsa vprašanja in za vsako situacijo, za vsak konkreten primer v vsaki organizaciji združenega dela, ali da se bodo s samim dejstvom obstoja tega zakona spontano in samodejno spremenili dosednji odnosi v delovnih kolektivih. Receptov ni in prav je, da jih ni, saj vsaka receptura uničuje samonikle rešitve in ustvarjalno razmišljanje in takšne pristope. Zakon podaja dovolj izoblikovane temelje, opredeljuje osnovne rešitve, ni pa to dokument, ki bi bil izdelan do zadnje potankosti, saj daje rešitve, s katerimi naj se oblikujejo družbeni odnosi, kakršnih še ni bilo. Prav tako ne smemo pričakovati preciznih norm za vsako možno situacijo v zamotanih, marsikdaj tudi pritoslovnih družbenih gibanjih. Schematizirani odgovori, ki naj bi ji za vse OZD vseboval zakon, kot si to želijo v nekaterih delovnih organizacijah, ki bi kot obrazec veljali za vse OZD in bi odgovarjali na vse, bi nosili v sebi veliko nevarnost, da bi pri uveljavljanju zakona zapostavili realno, konkretno analizo vsakega položaja, ter na enaki družbenogospodarski podlagi hoteli dobiti konkretne, včasih pa tudi še specifične odgovore za številne probleme v združenem delu.

Vprašanja, ki se nanašajo na velikost TOZD, na konkretne oblike združevanja dela in sredstev, na združevanje v sestavljene organizacije in številna druga vprašanja moramo reševati aktivno, ustvarjalno na osnovi dobrega poznavanja zakona in bistva njegovih rešitev, kot tudi hkratnega razčlenjevanja vsake posamezne situacije in iskanja zanjo najbolj smotrne rešitve.

Niče ne bo »prinašal na krožnik«

Glede na vse to je jasno, da morajo v delovnih organizacijah sami pripraviti vrsto stvari, ne pa čakati, da jim bo nekdo vse »prinesel na krožnik«, kar pa bi nekateri zelo radi.

Splošno opazen pojav je, da so v gospodarskih organizacijah naredili mnogo več kot v negospodarstvu. Kako daleč smo z vsem prišli v občini Ljubljana Vič-Rudnik, smo se pogovarjali za okroglo mizo o samoupravni organiziranosti s predstavniki tovarne Ilirija-Vedrog, Zdravstvenega doma Ljubljana, osnovne šole Velike Lašče, VVZ Sonja Vidmar in občinskega sindikalnega sveta. Predstavniki Iga (tovarna gospodinjске opreme) pa kljub vabilu niso prišli na posvetovanje, da bi razložili svoje izkušnje in povedali, kaj so doslej že konkretno naredili.

»Sedaj ne moremo več govoriti o tem, kaj je treba in kako je pomembno to in ono narediti, sedaj se morajo v kolektivih že povsem konkretno pogovarjati o tem, kaj so že naredili. Določeni konkretni rezultati morajo že biti povsod očitni,« je povedal v uvodu predsednik občinskega sindikalnega sveta Janez Čebulj.

Preveč forme, premalo vsebine

»V kolektivih«, je nadaljeval Janez Čebulj, »vse preveč polagajo pozornost na obliko, na formo, premalo pa na vsebino. Cilj novega zakona in njega uveljavljanja ni zbiranje dokumentov in urejanje vrste formalnosti, temveč imeti nekaj konkretnega, nekaj konkretnega spremeniti.

Naštevaje, kolikokrat so se že sestali, o čem so se pogovarjali in na kakšen papir in s kakšnim pisalnim strojem bodo posamezno stvar napisali (karikiram namenoma), vse to ni nič. V marsikaterem kolektivu pa to naštevajo nad vse zmagoslavno in hočejo urejanje nekkih formalnosti prikazati kot bistven uspeh in kot nekaj, kar pomeni že velik korak naprej. Vse preveč se zatekamo v nek formalizem in v izpolnjevanje obrazcev in pisanje vseh mogočih tekstov in sestankovanja, ki pa ne prinese nič konkretnega. Ugotoviti je treba

V pogovoru, ki ga je organiziralo uredništvo Naše komune v sodelovanju z občinskim sindikalnim svetom, so sodelovali: Janez Čebulj — predsednik OSS, Rudi Roje — sekretar svetov OSS, Stojan Gomezelj — predsednik centralnega delavskega sveta Ilirija — Vedrog, ing. Zvone Tofant — generalni direktor Ilirije — Vedrog, Jelka Podbevšek — namestnica predsednika konference osnovnih organizacij sindikata Ilirija — Vedrog, dr. Katja Stražišar — predsednica delavskega sveta Zdravstvenega doma VIČ, Marta Mori — ravnateljica VVZ »Sonje Vidmar«, Niko Valjavec — ravnatelj osnovne šole Velike Lašče, glavna urednica Naše komune Janja Domitrovič in sodelavec glasila Milovan Dimitrič.

UVELJAVLJANJE JE ODVISNO OD VSAKEGA POSAMEZNIKA

VSA RAZMIŠLJANJA SO PREVEČ USMERJENA LE V IZDELAVO MERIL ZA
DELITEV DOHODKA — PREMIKOV BREZ TRUDA NE BO, RAZEN NA PAPIRJU

že sedaj, kaj se je s sprejemom zakona za delavca konkretno spremenilo.

Družbene dejavnosti zaostajajo

V občini je treba omeniti kot primer Ilirijo-Vedrog, kjer so že izdelana stališča o delitvi osebnih dohodkov po delu in še nekateri novi pravilniki, vendar je treba istočasno upoštevati, da je Ilirija-Vedrog v tem prišla v okviru občini najdlje in da njen svetel primer še ne pomeni vsesplošnega ugodnega položaja v občinskem merilu. Družbene dejavnosti namreč močno zaostajajo. Zaostajanje je opazno v kolektivih s področja otroškega varstva, izobraževanja in znanosti, zaostaja univerza kljub vrsti visoko strokovnih kadrov itd. To pa ni sprejemljivo, saj je nemogoč položaj, da korakajo družbene dejavnosti za gospodarstvom in razvojem le-tega v družbenem smislu.

Janez Čebulj je opozoril še na neko značilnost: »V vseh kolektivih, kjer že kaj konkretno delajo ali pa se na to pripravljajo, posvečajo največ in osrednjo pozornost le merilom za delitev osebnega dohodka, vse ostalo pa zanemarjajo kljub izredni pomembnosti. Tako marsikod posvečajo premalo pozornosti in intenzivnega študija temu, kako bi bila najboljša njihova organiziranost, ki bi že sama pogojevala nato boljše, kvalitetnejše odnose in tudi realnejša razmerja, kar bi omogočilo tudi natančnejše izdelovanje meril za delitev osebnih dohodkov.

Rešitev niso pravne službe

Iz osnovnih šol prihajajo opozorila, da pri njih kljub visoko izobraženemu kadru po strokovni plati priprave šepajo in da ni rezultatov, ki bi jih bilo pričakovati. V šolah je slišati, da nimajo »ustrezne kadra, ki bi vse pripravljale«.

Takšno pojmovanje, ki je jasno in očitno prisotno, je povsem zgrešeno. Uveljavljanje zakona v praksi ni stvar krasnih pravnih rešitev, ki bi jih morala izdelati skupina pravnikov in morda še strokovnjakov za družbenopolitični sistem, temveč je to stvar vseh in bi morali pri rešitvah sodelovati vsi in jih tudi kreirati. Nesprejemljivo je izgovarjanje na pomanjkanje kadra in pri tem misliti, da pač kolektiv nima pravnikov in zato akcija ne more teči kot treba. Uveljavljanje zakona ni stvar pravnikov, temveč vseh zaposlenih!

Formalno združevanje na področju šolstva ni tisto, kar naj povzroči efekt Aladinove svetilke, za nove odnose se bo treba zavzemati več kot le formalno.

Napačna smer akcije

Zelo opazna in velika napaka, ki bode v oči, je tudi ta, da akcije povezovanja prihajajo od zgoraj navzdol namesto obratno. Ni prav, da prihajajo pobude iz SOZD v OZD in od tam v TOZD. Pot mora biti ravno obratna.

Glavni direktor tovarne Ilirija-Vedrog inž. Zvone Tofant: »Novega je povsod zelo malo. Re-

šitve šele iščemo, ker receptov ni in rešitve moramo najti povsem konkretno za vsako delovno organizacijo, torej prilagojene njenim razmeram. To je naša naloga v delovnih kolektivih in mislim, da smo v Iliriji-Vedrog na tem že veliko naredili. Naloga tovarišev v družbenopolitičnih organih pa je, da sprejmejo ustrezne zakone, ki še vedno manjkajo. Brez njih pa je tudi težko sprejemati nekatere rešitve. Včasih je res vprašanje kadrov, vendar to ne more biti ovira. Za Ilirijo-Vedrog pa vem, da imamo strokovnih kadrov dovolj. Dohodkovnih odnosov še nismo uveljavili, izdelali pa smo za to že »traso«. Z novim letom 1978 bomo začeli delati po novem, torej v skladu z novo samoupravno organiziranostjo, to je v štirih TOZD in dveh delovnih skupnostih skupnih služb.

Delitev proizvodnih programov

Skupne službe niso breme, mi moramo toliko povečati proizvodnjo in se toliko razširiti, da bomo polno zaposlili obe skupnosti. Mislim, da so pri nas naredile družbenopolitične organizacije veliko, da so se delavci lotili akcije.

Predsednik centralnega delavskega sveta Ilirije-Vedrog Stojan Gomezelj pravi: »Mi smo že izvedli zelo važno stvar: delitev proizvodnega programa. Če je nekdo sedaj nekaj izgubil na račun drugega, to ne pomeni, da bo imel imanj, temveč bo dobil novo, tako da bo imel še več kot prej. Strokovna plat pa mora biti pri tem vsem vedno povsem jasna.«

Jelka Podbevšek, namestnik predsednika konference osnovnih organizacij sindikata delovne organizacije Ilirija-Vedrog: »Pri nas imamo razpravo organizirano v 35 samoupravnih delovnih skupinah, kar pomeni v našem 864-članskem kolektivu nekaj več kot 20 ljudi v skupini. Na zboru celotnega kolektiva namreč posameznik ne more priti do glasu, do takšne veljave kot v skupini, ki je manjša. V takšni razpravi lahko dobi vsak odgovor in mislim, da ga je pri nas tudi dobil.«

Sedaj lahko odločamo

»Pred dvema letoma so se pri nas začele spremembe glede organiziranosti in sicer po teritorialnem načinu. To pa je bilo preslabo pripravljeno in ljudje smo bili preslabo seznanjeni. To je imelo in ima še danes vidne posledice,« ugotavlja dr. Katja Stražišar iz Zdravstvenega doma Ljubljana-TOZD Zdravstveni dom Vič-Rudnik. »Doselej smo pri stari organiziranosti dobivali vse iz »centra«, izza Bežigrada in nato smo se naenkrat morali odločiti na referendumu z da ali ne. Sedaj ob tem zakonu pravzaprav delamo tudi prve samostojne korake in to na bistvenem področju, kjer se drugi z bogatejšimi izkušnjami lovijo. Sedaj razpravljamo, vendar nimamo jasnih konceptov in jasno določenega prioritetenega vrstnega reda. To je nekje razumljivo, saj doslej kot celota, v takšni obliki kot smo, sedaj nismo imeli možnosti odločati, čeprav je kolektiv sedaj 280-članski.«

Družbenopolitične organizacije precej vplivajo in mislim, da ne zaostajamo za splošnim družbenim razvojem v obstoječih šestih VVZ,« je pojasnila Marta Mori, ravnateljica VVZ Sonje Vidmar. »Uspeh je odvisen od vsakega posameznika. Pri nas imamo v zvezi z organiziranostjo precej razprav o razdrobljenosti, o tem, kaj storiti z vrstici pri osnovnih šolah in kaj storiti z dvema vrtcema, ki sta zelo majhna. Mi smo sploh vsi majhni, saj nas je le 41. Mislim, pa da moramo imeti vsi enotna izhodišča in da se ne bori za nove odnose in organiziranost vsak posameznik, temveč mora biti pristop enoten. Mislim, da mnogi vidijo preveč vse rešitve v odločitvah strokovnih predvsem pravnih služb.

Potrebno je več zavzetosti

Niko Valjavec, ravnatelj osnovne šole v Velikih Laščah, je opozoril: »V šolah vse preveč čakamo na vrh, na neke rešitve, ki naj bi jih salomonsko pogruntali v vrhu, torej v zavodu za šolstvo ali kje drugje. Preveč je zanašanja in čakanja na to. Mislim, da morajo na novo organiziranost v šolah vplivati bistveno starši sami, pa tudi razredne skupnosti naj imajo aktivno vlogo oblikovalca novih odnosov. Tudi v krajevni skupnosti morajo govoriti o šoli in to je v Laščah prisotno. V našem 32-članskem kolektivu bomo s prvim novembrom prišli na novo delitev dohodkov in sicer po delu, torej bo startna osnova ista za vse učitelje, torej za tiste z učiteljskim in tiste s pedagoško akademijo.«

Takšen je torej položaj v občini. Ne moremo ugotoviti, da je porazen, ni pa tudi mogoče reči, da smo prišli kot celota kaj bistveno daleč naprej. Delati je treba bolj zavzeto in več konkretnega narediti, ker zanašanje na dejstvo, da je to družbeni proces in da torej lahko traja nekaj časa, ni opravičilo za nedelavnost in za premajhno aktivnost pri konkretnem uresničevanju zakona o združenem delu v praksi.

MILOVAN DIMITRIČ

PROSTORI ZA NAJMLAJŠE UREJENI V STARI OSNOVNI ŠOLI SEDAJ VRTEC TUDI V HORJULU

Še ni dolgo tega, kar so otroci iz Horjula dobili lepo novo šolo, pa se že lahko njihovi mlajši vrstniki pohvalijo z novim vrtcem. Sicer ne povsem z novim, saj so štiri nove igralnice za predšolske otroke v stari šoli, kar so se v Horjulu dogovorili že takrat, ko so se pogovarjali o novi šoli, vrtec je pa le.

Zaenkrat igralnice niso zase- dene, saj sta namesto štirih le dve skupini otrok, vendar pa ravnateljica osnovne šole, v okviru kate- re je tudi vrtec pravi, da bo do spomladi prav gotovo popol- noma zaseden. Verjetno je tudi res, da ljudje, ki živijo izven mestnih središč, še ne vedo, kaj pomeni predšolska vzgoja in kaj vrtec sploh je. Počasi bodo ver- jetno le ugotovili, da se otroci, poleg tega, da nanje pazi skrbno oko vzgojiteljice, tudi kaj nauči- jo.

Predšolska vzgoja je pri nas na visoki stopnji in otroku da lahko mnogo več, kot stara mama. Otroek nenadoma spozna, da je storž lahko na primer tudi sova ali kokoška, če mu le nekaj dodaš, da je poleg Rdeče kapice še velik kup drugih pravljic in zgodb, da se je z več otroki bolj prijetno igrati, kakor samo z enim ali dvema — in še in še.

Žal verjetno nekaj staršev za- radi oddaljenosti ne bo imelo možnosti, da bi otroka dali v vrtec. Kmetije so namreč raztre- sene na precej širokem območju in ceste, posebno v zimskem času, niso najprimernejše. Poleg tega je veliko mater zaposlenih in na delovnem mestu morajo biti zgodaj zjutraj, otroci pa tako radi spijo, da se matere tudi zato ne bodo odločile, da bi malčke pred službo peljale v vrtec. Kakorkoli že, vrtec je, prostora v njem je še precej in možnosti za vpis seveda tudi.

Obnovitev stare šole, ki je bila zgrajena leta 1908, je stala dva milijona 770 tisoč dinarjev. V glavnem je dalja sredstva viška skupnost otroškega varstva,

Ena izmed igralnic v varstveni ustanovi Horjul

IZ SAMOUPRAVNE ZDRAVSTVENE SKUPNOSTI

Objavljamo ugotovitev zdravstvene skupnosti občine Ljubljana Vič—Rudnik, ki jo je na svoji redni seji 21.6. 1977 spre- jela skupščina te skupnosti. Delegati potrjujejo ugotovitev, da so delovni ljudje in občani, združeni v tej skupnosti, sprejeli sa- moupravni sporazum o temeljih plana občinske zdravstvene skupnosti v obdobju 1976-1980 z veljavnostjo 1. 8. 1977.

KMALU IDEJNA ŠTUDIJA

ZDRAVSTVENI DOM

Da je sedanji zdravstveni dom na Viču premajhen, smo si edini vsi, saj se občina razraša, bloki rastejo kot gobe po dežju, v teh blokih je vedno več ljudi, ki se — vsaj mnogi med njimi — ne morejo pohvaliti, da so vedno zdravi. Čakanje na zdravniško pomoč je že nekaj časa dolgotrajno, tako da je v čakalnicah nastalo že nič koliko jopic in puloverjev, prebrani so bili vsi dosegljivi časopisi in če bi v bližini postavili kiosk, bi tudi tam gotovo bila kar precej dolga vrsta občanov, ki si morajo na nekakšen način pač krajsati dolge ure čakanja.

Novi viški zdravstveni dom bo stal ob sedanjem in postopek za pridobivanje zemljišča je že v teku. Za zemljišče bo treba odšteti štiri tisoč dinarjev in oba gradbena odbora, ki sta bila ustanovljena, že prizadevno proučujeta možnost, kakšen naj bi bil novi zdravstveni dom, kakšne so možnosti za čimbolj funkcionalno in racionalno izgradnjo — torej dela res ne manj- ka. Objekt bo stal 20 milijonov dinarjev in predvidoma naj bi ga začeli graditi prihodnje leto. Dograjen bo, če bo šlo vse po načrtih, leta 1979, povemo pa naj, da bo predvsem namenjen za razširitev kapacitet otroške poliklinike. Kako in kaj, se bodo dogovorili še kasneje, bo pa prav gotovo narejeno vse tako, da bi zadovoljili potrebe kar se da velikega števila naših občanov.

Torej — idejne študije še ni, bo pa narejena takoj, ko bo za to možnost. Res je precej odvisno od tega, kje bo dom stal, ker teren ponuja različne prostorske rešitve. Prav gotovo se bodo vsi, ki so za izgradnjo doma zadolženi, potrudili po svojih naj- boljših močeh.

MOJCA KAUČIČ

ZAKAJ TAKO?

BELEŽKA JE OSTALA PRAZNA

Uredništvo Naše komune v ok- viru svojih možnosti skuša v vsaki številki glasila predstaviti delova- nje ene izmed interesnih skupno- sti v naši občini. S tem želimo osvetliti delovanje in problema- tiko samoupravnih interesnih skupnosti. Več ali manj uspešno smo tako izpolnjevali svojo nalo- go. Teh nekaj vrstic pa pišemo zato, ker smo tokrat ostali ne- močni. Nemočni pač zato, ker so naša prizadevanja, da predsta- vimo raziskovalno interesno skupnost, očitno naletela vse prej kot na odobravanje. Naj mimo- grede povemo, da smo spričo precejšnjega števila raziskovalnih inštitutov in ustanov v naši občini za spremljanje razvoja tega po- dročja — še posebno zainteresirani. Več kot dober mesec dni smo si prizadevali organizirati razgovor s predsednikom izvršnega odbora skupščine raziskovalne skupnosti (mimogrede: raziskovalna skup- nost trenutno nima predsednika skupščine) ing. Milanom Vid- marjem, vendar kljub njegovim številnim obljubam in zagotovi- lom, da si bo odtrgal nekaj svo- jega časa za razgovor, tega ni bilo.

Razumemo sicer, da te odgo- vorne funkcije v SIS opravljajo tovariši poleg svojih rednih de- lovnih obveznosti, zato skušamo vedno in vselej upoštevati njihove predloge, toda če postanejo naši sodelavci samo njihovi obisko- valci, se potem lahko verjetno upravičeno zamislimo nad druž- beno odgovornostjo in javnostjo dela predstavnikov interesnih skupnosti, katero smo jim mimo drugih nalog kot občani in de- lovni ljudje preko svojih delega- tov tudi poverili.

JANJA DOMITROVIČ

ALI NAS RES NE ZANIMA?

Vsem predsednikom delavskih svetov in predsednikom izvršnih odborov osnovnih organizacij sindikata v organizacijah združene- ga dela je bilo poslano obve- stilo za sklic seje skupne komisije podpisnic samoupravnega spora- zuma o štipendiranju v občini Ljubljana Vič—Rudnik, s prošnjo, da vabilo za sejo in gradivo po- sredujejo delegatu, ki se bo udele- žil te seje.

Prisotni člani skupne komisije pa so nato lahko ugotovili, da je šlo pri tem za dokaj neodgovorno ravnanje teh predsednikov, saj je bila seja skupne komisije nesklepna in tako ni bilo mogoče obravnavati vseh točk dnevnega reda, čeprav bi se že zdavnaj morali zavedati, da je problematika štipendiranja sestavni in pomembni del kadrovske politike!

Seje se niso udeležili delegati podpisnic in sicer: Inštituta Jožef Štefan, Ilirije-Vedrog, Tobačne tovarne, Komunalnega podjetja Ljubljana — TOZD komunalne gradnje, Metalurškega inštituta Ljubljana, IGA Ljubljana, ISKRE — Tovarna elektronskih instrumentov Horjul, Žičnice Ljubljana, Gozdnega gospodar- stva Ljubljana, Mizarске zadruge Vič, Zmaga — delavnica Vič, Ti- skarne Ljubljana, Pekarne Cen- ter, Inženirskega biroja Elektro- projekt, Ljubljanskih opekarn, Zavoda za slepo in slabovidno mladino, Osnovne šole Bičevje, Solskih delavnic tehniških šol, Ljubljanskih mlekar — TOZD Kooperacija, Fakultete za elek- trotehniko, Fakultete za naravo- slovje in tehnologijo in Občinske konference ZSMS Ljubljana Vič—Rudnik!

OB PISMU IZ VVZ MALČI BELIČ

OTROŠKO VARSTVO ŠE VEDNO PEREČE VPRAŠANJE

Še ni dolgo tega, ko je bilo moderno, da sta imela zakonca samo enega otroka. Razmišljanje o tem, zakaj tako, je brez pomena, saj je bilo lahko za to več razlogov. Dejstvo je, da je v zadnjem času vedno več družin, ki imajo po dva ali celo tri otroke — in taki niso redki — zato je otroško varstvo vedno večji problem. To seveda ni edini razlog, saj je — ne samo v naši občini — vedno več mladih družin, ki se naseljujejo v nova stanovanjska naselja.

Po zadnjih podatkih imamo v viški občini 7657 predšolskih otrok, od katerih je 1.876 dojenčkov. V šest vrtcev — in njihovih enot — je zajetih 2.285 predšolskih otrok, kar je 29,8 odstotka in od tega je mesto v jaslih dobilo 209 dojenčkov. Prošenj za sprejem je odklonjenih — prav tako po zadnjih podatkih mestne skupnosti otroškega varstva — 528 za dojenčke in 1027 za ostale predšolske otroke.

Število odklonjenih prošenj je prav gotovo visoko, čeprav je na pri- mer v občini Moste-Polje še višje in poudariti je treba, da je otroško varstvo v naši bližnji in daljni okolici splošen problem. Ravnateljica vrtca Malči Belič Angelca Ziberna je namreč nanaš naslov poslala od- prto pismo javnosti in staršem ter v njem razgrnila sliko stanja v VVZ, ki ga vodi. Nerešenih prošenj je v tem vrtcu 457, čeprav je v zadnjem času vrtec pridobil 505 novih mest. Glede na število odklonjenih pro- šenj, sporoča Angelca Ziberna, je sprejem otrok za letošnje leto zaklju- čen.

Zaključen je še v marsikaterem drugem vrtcu v Ljubljani, da ne re- čemo — v vseh vrtcih v Ljubljani, ker niti v eni občini niso pod streho vrtcev spravili vseh otrok, ki so varstva potrebni. Lahko pa pripo- mimo nekaj — namreč to, da odkar je dovoljen vpis otrok v vrtec vsake krajevne skupnosti, ne glede na to, kje otrok stanuje, so številke odklonjenih prošenj precej relativne. Dejstvo je, da starši — le kdo bi jih obsojal — vložijo prošnjo za sprejem v več, da ne rečemo veliko, vrtcev, ker imajo tako pač več možnosti, da se jih bodo nekje le usmili.

Verjetno je tako tudi v vrtcu Malči Belič in je dejansko število nekoliko manjše, kar pa seveda stvari bistveno ne spremeni. Kakorkoli že stvar obrnemo — zaključek je vedno enak: vrtec je premalo. Tukaj ni samo vprašanje, koliko otrok je odklonjenih, ampak tudi, koliko je v skupi- nah v vrtcih otrok več, kakor bi jih lahko bilo — zakon namreč dovo- ljuje 30-odstoten preseg normativa — in to otrokom, vsaj po eni strani, ni v prid. Če bi seštel vse te številke, bi ugotovili, da potrebujemo še precej več vrtcev, da bi bila predšolska vzgoja taka, kakor bi morala biti. Zato se s tovarišico Ziberno strinjam, da je treba poiskati vse možne rešitve, da bi te težave odpravili — ne samo v VVZ Malči Belič, ampak tudi v vseh ostalih vrtcih.

V svojem pismu ravnateljica prosi starše, naj ne obremenjujejo de- lavcev zavoda s svojimi prošnjami, pritožbami in tudi žalitvami ter naj se le-ti obrnejo na naslov skupnosti otroškega varstva in krajevne skupnosti. Močno dvomim, da bodo na teh naslovih lahko odgovorili bolj izčrpno in bolj zadovoljivo. Razumljivo in človeško je, da človek poskusi vse, da bi rešil težave, ki ga tarejo, čeprav včasih v teh poskusih preseže meje razumljivosti.

Če je to res, kar pravi tovarišica ravnateljica, da do leta 1981 na ob- močjih krajevne skupnosti Vič in krajevne skupnosti Malči Belič ne bo nobenega novega vrtca, bo treba pač res razmisliti, kje bi najuspešneje začeli reševati probleme. Morda bi delovne organizacije res posvetile malo več misli otroškemu varstvu ter bi z nekaj sredstvi — od tu in tam — lahko vsaj nekoliko omilili pereče stanje. Gotovo pa je, da dokler ne bo v VVZ toliko mest, kolikor je varstva potrebnih otrok, starši ne bodo držali križem rok — skušali bodo pač najti in dobiti vsaj kanček upanja, da bodo njihovi malčki le dobili prostor med svojimi vrstniki v VVZ.

MOJCA KAUČIČ

VVZ MURGLE OTVORITEV Z ZAMUDO

Na včerajšnji seji sklada ljub- ljanskih občin za gradnjo osnov- nih šol in vzgojnovarstvenih za- vodov v Ljubljani so potrdili in- vesticijski program za VVZ Me- dvode, v katerem bo našlo svoj drugi dom 120 otrok. Ta vrtec naj bi pričeli graditi decembra letos, načrtih, do konca prihodnjega leta. Razpravljali so tudi o VVZ Murgle, ki ga naše mesto gradi iz sredstev samoprispevka I, za 200 otrok. Odprt bi moral biti že 10. septembra letos. V njem pa še vedno ni otrok. Zakaj? Glavna krivca za zamudo sta SGP Tehni- ka, ki se ni držalo roka izgradnje, pa tudi Zavod za urejanje zem- ljišč občine Ljubljana Vič—Rud- njem, ki kljub mnogim posredova- nalnim priključkom za ta vrtec. Zaradi malomarnosti omenjenih krivcev bo treba na otvoritev še nekaj časa počakati in to predv- nem zato, ker se nekateri še vedno ne zavedajo svojih delovnih dolžnosti!

ZAPLETI OKROG PRIDOBITVE ZEMLJIŠČA

DOM ZA STAREJŠE OBČANE

Starejši občani naše občine bodo dobili svoj dom. Če bo šlo vse po sreči, bo pričetek gradnje doma prihodnje leto. Če bo šlo vse po sreči zato, ker je s pridobivanjem zemljišča med Mencingerjevo in Kopališko ulico nekaj težav. Kakor povsod, so tudi na Viču razlastitveni postopki dolgotrajni in zapleteni. Predvidoma bodo namreč morali na mestu, kjer bo dom stal, porušiti dve stano- novanjski in eno gospodarsko poslopje, vse pa mora biti tako, da lastniki ne bodo oškodovani. Seveda pa tudi ne sme biti oškodovana družba.

Pridobitev zemljišča bo stala pri- bližno šest milijonov, objekt sam pa 70 milijonov. Po prvotnem projektu bi moral viški dom za starejše občane imeti 160 postelj, popravljen pa ima sedaj nekaj več kot 200 postelj. Poleg tega bo dom odprtega tipa, kar pomeni, da bodo svoje dneve lahko tam preživljali tudi tisti starejši ob- čani, ki si bodo zaželeli družbe; pa tisti, ki bi želeli v domu kositi ali ve- derjati. Lokacija sama je zelo ugodna tudi zato, ker je nedaleč stran Inštitut za geriatrijo in gerontologijo in tako bo poskrbljeno tudi za zdravniško sodelovanje.

Objekt, ki bo imel približno devet tisoč kvadratnih metrov bruto povr-

šine, naj bi bil dokončan leta 1979. Tudi pridobivanje dokumentacije za gradnjo je precej dolgotrajen postopek in zato lahko upamo, da bodo lastniki objektov, ki stojijo tam, kjer bo kasneje Dom za starejše občane, pripravljene sodelovati pri pridobi- vanju zemljišča, saj se v nasprotnem primeru lahko zgodi, da se bo priče- tek gradnje pomaknil v kasnejši čas. Vsi pa smo za to, da bi tudi viški upo- kojenci dobili svoje prostore in vsi tisti, ki jim je zaradi takih ali druga- nih razlogov življenje oteženo, možnost pomoči, da jim »jesen živ- ljenja« ne bo v breme, ampak jo bodo živeli lahko tako, kakor so si želeli.

30 LETNICA BIOTEHNIŠKE FAKULTETE JE POČASTITEV:

85 LET ŽIVLJENJA MARŠALA JOSIPA BROZA TITA

40 LET TITOVEGA VODSTVA KPJ

40 LET USTANOVITVE KPS

V prvih dneh oktobra je Biotehniška fakulteta z večjo slovesnostjo počastila 30letnico svojega obstoja in delovanja, katere so se udeležili tudi vidnejši družbenopolitični funkcionarji naše republike. Ob tej priložnosti so odprli tudi nove prostore te fakultete pod Rožnikom, kar vsekakor pomeni velik napredek na področju izobraževanja in usposabljanja ter razvoja družbenih dejavnosti sploh v naši občini. Seveda so s to slovesnostjo počastili tudi letošnje jubileje tovariša Tita in Komunistične partije.

LOKACIJA BO ZAGOTOVLJENA OB LANGUSOVI ULICI

VIČ DOBI NOVO POSLOVNO SREDIŠČE

Za viško občino je slišati, da pravzaprav sploh nima pravega središča, da je vse skupaj, kar je trgovin, raztegnjeno ob Tržaški in Dolenjski cesti, da so sicer le skoncentrirana stanovanjska naselja in pravega poslovnega središča ni. Ne gre pri tem, da bi imeli Vičani ambicije postaviti nov poslovni center, ki bi konkuriral mestnemu središču, ker za to ni potrebe, ne prostora ne možnosti. Gre pa za to, da dobi tudi Vič sodobno urejen poslovni center kjer bi bili sedeži posameznih delovnih organizacij, da dobi ta izredno prometni del končno svoj hotel in da dobi trgovine, v katerih bo mogoče kupiti kaj več kot le mleko in najlon nogavice. Ambicij za takšen center je bilo že več, pred leti so bile posebej žive ob vpadnici iz postojanske smeri. Te ideje so propadle, sedaj pa se ponuja možnost za novo poslovno središče. Morda naj bi bilo podobno tistemu centru, ki ga ima Šiška okoli kina, občine in hotela Ilirija.

V viški občini naj bi stal tak center ob Langusovi, na prostoru, kjer so sedaj zelenice in je neizkoriščen.

»Po sprejetem zazidalnem načrtu v lanskem letu je soseska VS-104 Langusova opredeljena kot poslovno stanovanjska. Mi pa sedaj predlagamo spremembo programa, tako da bi to postala poslovno-trgovska soseska,« pravi načelnik oddelka za gospodarstvo občine Vič-Rudnik Janko Šolmajer. »Po tem predlogu naj bi koordinacijski odbor skupaj z izvršnim svetom odločil o izbiri investitorjev, nosilcu gradnje same, modelu financiranja in termiskem planu izgradnje novega centra. Mislim pa, da so podani vsi pogoji, da bi ta naš center lahko zgradili v razdobju od prihodnjega leta do 1981.«

Takšen poslovni center bi bistveno pripomogel k hitrejšemu razvoju posebej trgovske mreže, ki kot je to velikokrat slišati očitke v krajevnih skupnostih, ni najboljše.

Po prvotnem načrtu naj bi bilo v Langusovi skoraj 9.999 kv. metrov stanovanj, preko 9000 kv. metrov bruto poslovnih površin, 7600 kv. bruto trgovskih površin, 2500 kvadratov pripadajočih skladišč in tri tisoč in pol kvadratnih metrov garaž. Vse te površine naj bi se po predlogu sedaj spremenile oziroma uporabile kot poslovno trgovski prostor. Na račun stanovanj in garaž bi bilo mogoče tako pridobiti okoli 12.000 kv. metrov poslovno trgovske površine.

kar pomeni, da bi bil poslovni center za dve tretjini večji kot je bilo planirano prvotno.

Sedaj bodo verjetno mnogi povzdignili glas zaradi stanovanj oziroma ker predlog jemlje prostor za stanovanja. Sprememba pa za hitro rast stanovanj ni nikakršna ovira. Zakaj?

Prostora je še dovolj druge in to neizkoriščene. V družbenem planu razvoja občine za obdobje 1976-80 je dogovorjeno, da bodo zgradili v soseski VS-1 Trnova, VS-103 Murgle, VS-Tržaška cesta, VS-4 Bonifacija, RS-2-1 Jesihov štradin in v soseski na Dobrovi preko 2500 stanovanjskih enot. Danes pa Vičani ocenjujejo, da ta program izpolnjujejo samo med 10 in 20 odstotki. To pomeni, da so še velike rezerve v stanovanjski gradnji oziroma površinah za njih. Poleg tega pa na Viču pripravljajo še izdelavo ustrezne urbanistične dokumentacije za sosesko Kozarje, kjer bo po sedanjih ocenah zgrajenih preko 8000 stanovanj. Problema s stanovanjskimi površinami torej ni in je prostora za gradnjo stanovanj dovolj, tudi če se Langusova povsem spremeni in poslovni center kot je predlagano.

Škoda pa je tudi na prostoru ob Langusovi graditi stanovanja, saj je to idealen prostor za poslovne stavbe. Načrtovani poslovni center je v neposredni bližini mestnega jedra in neposredno ob izredno živahni vpadnici iz Kopra, Reke oziroma Italije. Lega je torej izredna. Zato pred-

stavlja ta prostor izjemno zemljišče za gradnjo poslovno-trgovskih objektov. Zato predvideva predlog, da naj bi tu gradili le poslovne objekte in morda nekaj stanovanj, ki so nujno potrebna kot spremljajoči dejavniki poslovnih gradnji.

Na oddelku za gospodarstvo izhajajo iz znanih potreb delovnih organizacij in menijo, da bi morale biti v novem centru naslednje dejavnosti: poslovni prostori različnih delovnih organizacij, prodajni prostori trgovskih organizacij z ustreznimi skladišnimi prostori — možno tudi dvonamembnimi, hotelska dejavnost (poslovni hotel z 200 posteljami s široko gostinsko ponudbo od samopostrežne restavracije in klasične restavracije do snack bara in možnosti organiziranja različnih konferenc itd.), prostori za različne obrtne storitve za

storitvene dejavnosti za občane kot npr. manjši servisi in popravilnice, poslovni prostori za eventualne bančne usluge in dejavnost podružnice SDK in parkirne in garažne površine.

Takšno poslovno središče bi imelo velik pomen za celotno občino. Zanimanje zanj je izredno veliko in na Viču imajo že vrsto ponudb delovnih organizacij, ki se zanimajo, da bi dobile prostor v novem centru. Središče je še posebej zanimivo zaradi vpadnice tako za trgovino kot za hotel, saj je znano, da se poleti valijo ravno ob cesti, kjer bo stal hotel, milijoni avtomobilov z morja proti domu. Zato je takšna sprememba smiselna in tudi dobra poslovna odločitev, ki bo občini kot celoti prinesla precej napredka.

MILOVAN DIMITRIČ

OSNUTEK LESTVICE KATASTRSKEGA DOHODKA JAVNO RAZGRNjen

Medobčinska komisija za ugotavljanje katastrskega dohodka je na podlagi člena 9 zakona o ugotavljanju katastrskega dohodka (Ur. l. številka 23-76) dal v javno razgrnitev osnutek lestvice katastrskega dohodka za katastrski okoliš Ljubljana.

Izračun katastrskega dohodka je bilo potrebno opraviti zato, da bi se za vse različne zemljišče po katastrski klasifikaciji ugotovili poprečni dohodki pri sedanjem načinu kmetovanja in cenah iz leta 1975. Prav zato je potrebno za vse nosilce katastrskega dohodka ugotoviti realnejšo osnovo za odmero družbenih obveznosti, določiti cenuse pri uveljavljanju pravic in obveznosti občanov, ustvariti možnosti za medsebojno primerjavo stopnje in življenjske ravni kmetovalcev glede velikosti, rodovitnosti in lege kmetijskih površin. Ta naloga zavezuje vse republike in pokrajine v

SFRJ, saj je bila zadnja ocena katastrskega dohodka izvedena nazadnje leta 1964.

Nov katastrski dohodek bo pomemben tako za socialno varnost kmeta, za pravice in obveznosti občanov, za štipendijsko politiko, za samoupravne interesne skupnosti, za odmero davščin, davčne olajšave, socialne pomoči in podobno.

Občane opozarjamo, da je to osnutek lestvice in da je na vseh krajevnih skupnostih javno razgrnjen, prav tako na vseh krajevnih uradih v občini, ter na skupščini občine Ljubljana Vič-Rudnik. V času javne razprave, ki se bo iztekla 16. novembra 1977, lahko občani posredujejo svoje pripombe, pobude in mnenja na omenjenih mestih, kjer so na voljo tudi sešne knjige. Vse te predloge bo komisija upoštevala pri izdelavi predloga za sestavo dokončne lestvice katastrskega dohodka.

NOVO V KS KRIM — RUDNIK VODOVOD TUDI V HAUPTMANCAH

Imeti vodovod v hiši se zdi večini ljudi samo po sebi razumljivo. Povod temu ni tako. Koliko truda in denarja je potrebno vložiti, da iz pipe priteče čista voda, vedo krajani Hauptmanc, naselja sredi Ljubljanskega barja.

Analiza talne vode iz vodnjakov v Hauptmancih je pokazala, da je voda hudo okužena in zato neprimerna za pitje. To je krajane spodbudilo k akciji za izgradnjo vodovoda. Svet krajevnih skupnosti Krim-Rudnik se je vključil v akcijo in prispeval mnogo organizacijskega dela pri pripravi vse potrebne dokumentacije. Po predračunu je celotna cena izgradnje vodovoda znašala 800.000 dinarjev. Izgradnjo vodovoda so financirali iz treh virov in sicer: del je prispevala krajevna skupnost iz sredstev, dobljenih po samoupravnem sporazumu o financiranju krajevnih

skupnosti, mestni vodovod kot investitor in sami krajani, ki so opravili ogromno prostovoljnega dela pri izkopu jarka, dolgega en kilometer in pol, ostanek pa so prispevali v denarju.

Kljub dejstvu, da so bili krajani pri svoji akciji deležni izdatne podpore svoje krajevnih skupnosti, razumevanja strokovnih služb občinske skupščine in tudi investitorja, ne gre prezreti njihovega angažiranja zlasti pri prostovoljnem delu (naselje šteje le sedem hiš), kajti s svojim delom so zmanjšali predračunske stroške izgradnje vodovoda skoraj za polovico.

F. PREŠEREN

IZ KRAJEVNE SKUPNOSTI PODPEČ — PRESERJE

VRTEC NE BO VEČ LE OBLJUBA

V Podpeči bodo za krajevni praznik 19. maja dobili novi vrtec, toliko obetani in tako dolgo željeni in pričakovani. Sedaj gre zares, čeprav v Podpeči tem »zares« ne verjamejo več kaj dosti, saj so jih že prevečkrat potegnili za nos in le obljubljali vrtec, ki ga še danes ni. Ta nejevernost bo seveda brez utemeljitve, seveda le pod tem pogojem, da se ne bo dogajalo več kaj takega kot doslej.

Vas zanima kak konkreten primer? LUZ izdeluje lokacijsko dokumentacijo za vrtec že 15 mesecev. To je proti večnosti res malo, vendar za starše, ki čakajo, da bodo lahko dali otroke v varstvo, veliko. Nekaj časa je na LUZ vse stalo zato, ker na geodetskem posnetku, ki ga je opravila pooblaščenca in strokovna organizacija ni bilo žiga in podpisa. Da so to ugotovili, so na LUZ rabili nekaj tednov. Tako se stvari zavlečejo in prihaja do zamud, ljudje pa potem kaj malo verjamejo predsedniku gradbenega odbora za vrtec FRANCU SUHADOLNIKU, da bo vrtec takrat res odprt.

»Če bo vreme lepo, bomo decembra začeli. Precej smo pa tudi že naredili vendar je od tega že dolgo. Kar pridite si pogledat,« pravi Franc Suhadolnik in kaže na barjansko ravnino, tik za gostilno Kirm v Podpeči, kjer iz ravnine štrli cela planota. Že pred precej časa so tam nasuli površino za vrtec, še prej pa so zabil pilote, na vsak dober meter enega. Nasutje zemljišča je nujno zaradi poplav, saj se ob močnem deževju zgodi, da stoji po celotni površini nekaj centimetrov vode. Prej smo nameravali graditi vrtec poleg zdravstvenega doma, pa smo se premislili, ker bi bila bližina bolnikov lahko nevarna za otroke.

V Podpeči nameravajo zgraditi vrtec v dveh fazah. V prvi fazi bi bilo zgrajeno vse potrebno za objekt kot celoto in urejen prostor za varstvo 60 otrok. V naslednji fazi bi uredili prostor še za 20 otrok. Varstvo bo za otroke v starosti od dveh do 6 let, torej do male šole. Jasli ne načrtujejo, ker bi to vse podražilo, nastopila pa bi še vrsta drugih težav, zaradi različnih dodatnih zahtev za jasli.

Novi vrtec bo veljal okoli pol stare milijarde. Milijon din gre samo za zaklonišče. Dva milijona so v Podpeči že namensko izločili za vrtec že pred časom. Denar so zbrali s tem, da so dobili 300 tisoč od občine, ostalo pa od ustrezne samoupravne interesne skupnosti in od mestne skupnosti otroškega varstva. Dva milijona in pol bo dal kredita Marles kot graditelj. Precej pa

bodo in so tudi že naredili Podpečani sami s prostovoljnimi delom. Udarniško bodo po potrebi delali tudi v bodoče.

Poleg vrta bodo uredili tudi vsa potrebna igrišča z igrali in lep drevored.

Kakšne so potrebe po varstvu otrok na območju Podpeči?

»Med občani smo naredili anketo, ki je pokazala, da je kandidatov za vrtec 74. Toliko staršev se je podpisalo, da dajo otroka takoj v vrtec. Mi pa gradimo vrtec, ki bo že ob otvoritvi premajhen,« pravi Franc Suhadolnik.

Kje so sedaj ti otroci?

»Kakor se starši znajdejo. Veliko jih je v vrtcu na Brezovici, nekateri so po različnih vrtcih po Ljubljani, nekateri vozijo otroke celo v Borovnico in na Vrhniko, kakor kdo. Nov vrtec pri nas pa pomeni tudi razbremenitev za okoliške vrtnice, seveda pa tudi za številne stare mame in druge, ki sedaj morajo paziti na malčke.«

Ima smisel graditi vrtec ob teh potrebah v fazah?

»O temu bi bilo treba temeljito razmisliti še enkrat. Res bi bilo najbolje zgraditi sedaj vse naenkrat, le vprašanje denarja je. Morda pa bi prebivalci še posebej prispevali za to? Razmisliti velja! Pri nas bodo kmalu nova naselja. Znani so trije novi zazidalni okoliši in bo torej v kratkem ogromen pritisk na vrtec.«

Krajevnega praznika prihodnje leto pa se Podpečani lahko veselijo, saj bodo takrat odprli nov vrtec.

M. DIMITRIČ

V UTENSILIJ IZVEDLI TEČAJ O VARNOSTI PRI DELU

PO TOČI JE POZNO ZVONITI

Zakon predpisuje, da morajo biti delavci temeljito poučeni o nevarnostih, ki jim grozijo na delovnih mestih, pa tudi da morajo uporabljati zaščitno opremo, če je to potrebno oziroma če delajo na zdravju škodljivih delovnih mestih.

Spodbudo, da so se v Utensiliji lotili organizacije in izvedbe tečaja o varnosti pri delu, pa ni dal le zakonski predpis, ki med drugim določa, da morajo biti tečajni in preizkusi znanja delavcev vsaki dve leti, marveč tudi dve hudi nesreči v letu 1976 in ne nazadnje skrb za varnost delavcev v tovarni.

Odgovorni delavci v Utensiliji so se zaradi izvedbe tečaja povezali z Inštitutom za varstvo pri delu Maribor — poslovno enoto Ljubljana, od koder so prišli predavatelji, strokovnjaki za posamezna področja.

Teme predavanj so bile:

Pravna ureditev varnosti pri delu, tehnično vodstvo, nevarnost električnega toka, zdravstveno varstvo, požarna varnost in specifične nevarnosti v tovarni Utensilija. O specifičnih nevarnostih v Utensiliji je predaval Anton Dolničar, ki v tovarni skrbi za izvajanje varnostnih ukrepov. Tečaj je obiskovalo 250 do 280 delavcev, po koncu predavanj pa so morali tečajniki opraviti preizkus znanja, ki so ga skoraj vsi opravili uspešno.

Tečaja niso obiskovali le delavci iz neposredne proizvodnje, marveč tudi vodilni in vodstveni delavci, ki so odgovorni za varno delo v tovarni. Tečajnikom so na predavanjih razdelili priročne knjžice z najosnovnejšimi podatki o varnosti pri delu.

Posebno pozornost so posvetili požarni varnosti, kajti zaradi tega, ker je Utensilija lesna tovarna, so protipožarni varnostni ukrepi toliko bolj pomembni. Za boj proti požaru so nabavili gasilne aparate in druge pripomočke. Dve ekipi za boj proti požaru sta še posebej usposobljeni za to dejavnost.

FRANCE PREŠEREN

NAJPREJ KANAL, POTEM ŠOLA

V prvi fazi bodo morali odšteti Podpečani za dela dva milijona, 1,60 milijona bo dala iz svojega žepa Kanalizacija, 400 tisoč pa bo prispeval občinski komunalni sklad. S temi denarji bodo zgradili kanalizacijo od nove šole v Preserju do Podkamnika. V Podkamniku bo mehanska čistilna naprava.

V drugi fazi bodo zgradili vodovod za vsa nova naselja, torej od Kamnika do Podpeči oziroma po Podpeči in do industrijske cone. V tej fazi bodo zgradili tudi sodobno čistilno napravo. Kanalizacija bo potlej speljana v Ljubljano, medtem ko bo sedaj v prvi fazi odtok odplak v manjši potok. Gradnja faza gradnje bo veljala pet milijonov. Vsi ti izračuni pa so seveda stari, saj so od lani. Medtem so se stvari bistveno podražile.

Janko Cerk: »Za drugo fazo bo treba najti drugačen način financiranja. Uporabniki bodo morali nekaj prispevati. Razmisliti bo treba o samoprispevku oziroma načinu zbiranja potrebnih sredstev. Kako bomo to izvedli, še ne vemo točno in tudi še nismo dogovorjeni za nobeno metodo. Industrija, ki bo na tem področju, pa bo morala nekaj dati, saj je jasno, da je delež industrijskih odplak velik v odpadnih vodah. Gradnja industrijskih čistilnih naprav je tudi izredno draga. Ko bo kanalizacija za to področje gotova v celoti, bo nanjo priključenih okoli 1400 prebivalcev.«

M. DIMITRIČ

POMEN CIVILNE ZAŠČITE

Vojna predstavlja največjo nevarnost, ki nas lahko zadene. Vojna ogroža ljudi, njihovo življenjsko okolje, materialna in druga sredstva. Lahko pusti katastrofalne posledice za existenco in nadaljnji razvoj naše samoupravne socialistične družbe. Zato so vse družbene strukture dolžne, da se ob pripravah na splošno ljudsko obrambo in druge oblike odpora agresorju pripravijo tudi za različne oblike zaščite. Temeljna sila za zaščito in reševanje prebivalstva in materialnih sredstev je civilna zaščita, ki predstavlja, glede na vlogo, namen in naloge strateško komponento splošnojidskega odpora.

Civilna zaščita je torej oblika organiziranja, pripravljanja in sodelovanja državljanov, delovnih ljudi, OZD, družbenopolitičnih skupnosti in drugih organizacij v zaščiti in reševanju prebivalstva in materialnih dobrin pred vojnimi posledicami, posledicami elementarnih nesreč in drugih.

Civilna zaščita v našem sistemu obrambe temelji na množičnem dejavniku, saj predpostavljamo, da bi bila naša dežela v eventualni vojni izpostavljena velikim uničenjem. Zato zakon o ljudski obrambi obvezuje službenjke in civilni zaščiti in sodelovanju državljanov v zaščiti in reševanju zastavlja zelo široko: vsi državljani od 16. do 60. leta (ženske do 55) so obvezniki civilne zaščite. Izjeme so le pripadniki oboroženih sil (JLA, TO in milice), nosilci žene in matere z otroki, mlajšimi od 7 let. Zaradi tega moramo civilno zaščito gledati kot organizirano silo, ki temelji na širokem angažiranju in sodelovanju obstoječih struktur in s posebnih državljanov na vseh ravneh in v vseh oblikah družbenopolitičnega in gospodarskega organiziranja.

DOBRO PRIPRAVLJENA SAMOZAŠČITA — VEČKRATNO ZMANJŠANJE IZGUB

Izkušnje iz prejšnjih vojn kažejo in potrjujejo, da se je prizadeto prebivalstvo prisiljeno v prvih trenutkih in urah po katastrofi znajti samo in nuditi pomoč tako sebi kot svojim bližnjim. To pomeni, da mora priti v teh trenutkih do izraza njihova lastna usposobljenost in organiziranost v smislu samozaščite. Razvoj vojaške tehnike, večanje rušilne moči in dometa oborožitve v zadnjih 50 letih stalno povečuje izgube v ljudeh in materialnih sredstvih. V prvi svetovni vojni je izgubilo življenje 9 milijonov 300 tisoč vojakov in 500 tisoč civilistov, v drugi svetovni vojni 26 milijonov 700 tisoč vojakov in 24 milijonov 800 tisoč civilistov, v korejski vojni pa »samo« 1 milijon 470 tisoč vojakov in kar 7 milijonov 750 tisoč civilistov. Odstotki kažejo, da je v I. svetovni vojni izgubil življenje 1 civilist na 20 vojakov ali 5 odstotkov, v II. svetovni vojni se je to razmerje skoraj izenačilo, v korejski vojni pa je na 1 vojaka izgubilo življenje kar 5 civilistov. V

vietnamski vojni pa je po nepopolnih podatkih na enega vojaka izgubilo življenje deset civilistov.

Izkustveni podatki iz Evrope kažejo, da so bile v II. svetovni vojni izgube nekajkrat manjše v mestih, v katerih je bila civilna zaščita dobro organizirana in kjer so pravočasno izvajali zaščitne in reševalne ukrepe. Tako je bilo npr. v Hamburgu z 800.000 prebivalcev v dveh bombnih napadih ubitih 60.000 ljudi ali 7,5 odstotka, v Dresdenu s 600.000 prebivalcev v enem bombnem napadu 120.000 ubitih ali 20 odstotkov in v Forcheimu z 80.000 prebivalcev v enem bombnem napadu 25.000 mrtvih ali 31 odstotkov. Istočasno je bilo zaradi dobro organizirane civilne zaščite in reševanja v Stuttgartu s 500.000 prebivalcev v 53 bombnih napadih 4.000 mrtvih ali 0,8 odstotka, v Braunschweigu z 223.000 prebivalcev v 40 bombnih napadih 2.900 mrtvih ali 1,3 odstotka in v Essnu z 216.000 prebivalci v 272 bombnih napadih med II. svetovno vojno le 7.000 mrtvih ali 3,6 odstotka.

Čeprav ti podatki ne zadostujejo za dokončno sklepanje, pa ni dvoma, da lahko dobro organizirana in pripravljena ter pravočasno izvedena civilna zaščita večkratno zmanjša izgube, medtem ko so lahko rezultati takšne dejavnosti tudi usodni za nadaljnje akcije, bodisi da gre za vojaška uničevanja ali za drugačne katastrofe.

ČLANI ZRVS NA POLIGONU NA KUREŠČKU

V soboto 15. in 16. oktobra 1977 je občinski odbor ZRVS organiziral po letnem programu streljanje s puškomitraljezom MP-52 za svoje člane. V obeh dneh so se zvrstili 203 člani ZRVS, 44 članov ZSMS, 7 tabornikov, predstavniki DPO in občinske skupščine ter postaje milice.

Rezultati streljanja so odlični. Vsak posameznik je izstrelil po 25 nabojev. Najboljši med člani je bil France Žnidaršič iz Brda — Vrhovci, ki je od 250 možnih krogov dosegel 109; Drugi Oto Camini z Iga s 100 krogov in tretji Božidar Pantar iz Kolezije s 95 krogov.

Od članov je bil najboljši Viktor Marolt s 70 krogov; drugi Zvone Koren s 66 krogov in tretji Jure Koren z 62 krogov.

Poleg streljanja s puškomitraljezom pa je bilo tudi »pokazano streljanje« s trombloni in je

večje število članov tudi prvič izstrelilo tromblon.

Kljub dobri udeležbi članov iz posameznih organizacij je treba pripomniti, da se posamezni odbori niso dovolj zavzeli, da bi se njihovi člani udeležili tega streljanja. Pripomniti in kritično omeniti moramo osnovne organizacije ZRVS Preserje — Podpeč in Polhov Gradec, ki nista poslali nobenega člana.

V manjšem številu pa so se odzvali člani iz osnovnih organizacij Milan Česnik, Vič-Kozarje, Rožna dolina in Brdo-Vrhovci.

Želeli bi, da se bodo bodočega streljanja, ki ga ne moremo izvesti v bližini Ljubljane, udeležili tudi v večjem številu člani iz zgoraj navedenih osnovnih organizacij ZRVS.

Za uspešno izvedeno streljanje pa gre vsa pohvala in zahvala pripadnikom V.P. 1132 Ljubljana.

IVO STARIN

ZAVAROVALNE PREMIJE ZA TOZD

ZA DESET Odstotkov MANJŠE OBVEZNOSTI

Delegati občinskih konferenc temeljnih rizičnih skupnosti industrije, kmetijstva, prometa, komunalnih in družbenih dejavnosti ter osebnih zavarovanj so se letos že drugič sešli. Na tem zasedanju v oktobru so med drugim obravnavali poročilo o konstituiranju Zavarovalne skupnosti Triglav, poročilo o polletnem gospodarjenju ter o samoupravnem sporazumu o temeljnih dolgoročnega plana skupnosti. Največ pozornosti pa so delegati posvetili letnim planom temeljnih rizičnih skupnosti, samoupravnemu sporazumu o politiki tarif zavarovalnih premij ter dogovoru o višini obračunavanja prispevka za varstvo pred požarom v SR Sloveniji.

Lahko trdimo, da se je zavarovalstvo letos prvič po osvoboditvi afirmiralo in obravnavalo v vseh okoljih. Samoupravne akte s tega področja, ki jih narekujejo ustava in zakon o združenem delu, so delovni ljudje in občani v OZD, KS in družbenopolitičnih organizacijah dobro pretresli. Izpeljana je bila najtežja faza samoupravnega konstituiranja in pri uresničevanju ustavne preobrazbe opravljeno najbolj zahtevno delo. S sprejemom temeljnih samoupravnih aktov so bili dani tudi formalni pogoji za uresničitev ustavno reorganiziranega sistema v zavarovalstvu.

Uspehi nove organiziranosti zavarovalstva se kažejo tudi v rezultatih gospodarjenja. Tako je izvršen plan območne skupnosti Ljubljana za prvih osem mesecev letošnjega leta z 71,6 %, pri tem moramo poudariti, da znaša časovna norma letnega načrta 66,7 %. Temeljne rizične skupnosti, v katere se združujejo tudi iz naše občine, pa so v istem času svoje plane izvršile takole:

industrijska 78,7 %, komunalnih in družbenih dejavnosti 68 %, prometna 96,4 %, kmetijska 65,5 % in osebnih zavarovanj

59 %. Glede na navedene uspehe gospodarjenja so zavarovalnici sklenili, da se sredstva, ki trenutno niso nujno potrebna za izplačilo škod, ponudijo združenemu delu v obliki kratkoročnih kreditov. Tudi nekatere OZD naše občine so izkoristile to možnost, in sicer v višini 12.000.000, dinarjev.

Območna skupnost Ljubljana bo po predvidevanjih zbrala za preventivno dejavnost v letošnjem letu okrog 20.000.000 dinarjev. Približno 40 % teh sredstev bo nepovratnih, 60 % pa bo v obliki kreditov. O razporeditvi sredstev za preventivno dejavnost bodo zavarovalnici razpravljali konec leta.

Občinske konference delegatov so razpravljale tudi o osnutku dogovora o višini in o načinu obračunavanja prispevka za varstvo pred požarom v SR Sloveniji. Po tem dogovoru obračunavajo zavarovalne skupnosti prispevek za varstvo pred požarom po stopnji 6 % od plačane tehnične premije za zavarovanje premoženja pred požarom. Delegati s področja občine Vič-Rudnik so podprli predlog, naj bi zavarovalne skupnosti plačevale obračunani prispevek za varstvo pred požarom občinskim SIS za varstvo pred požarom, le-te pa naj na podlagi sporazuma odvajajo določen

odstotek tudi za financiranje Zveze SIS za varstvo pred požarom SR Slovenije in morebitnih regijskih zvez.

Posebne pozornosti je bil deležen osnutek sklepa o izvedbi določil samoupravnega sporazuma o politiki tarif zavarovalnih premij, s katerim so delegati tudi soglašali.

Po tem samoupravnem sporazumu in navedenem sklepu se za leto 1977 zmanjšajo temeljnimi organizacijam združenega dela za 10 % obveznosti za zavarovalne premije, seveda v odvisnosti od doseženih pozitivnih rezultatov v obdobju od leta 1972 do 1976 pa skupinah zavarovanj. Vračilo dela zavarovalne premije se obračuna in vrne tistim TOZD, ki so zavezane za plačilo davka od dohodka. Osnova za obračun vračila so obračunane zavarovalne premije za leto 1977, ki jih TOZD plača v letu 1977.

Vračilo se obračunava od plačane zavarovalne premije v naslednjih skupinah zavarovanj: civilna zavarovanja 5 %, industrijska zavarovanja 11 %, domača transportna zavarovanja (brez posredniških organizacij) 11 %, domača kreditna zavarovanja (osnova je zavarovalna premija, ki jo plača TOZD v breme svojega dohodka) 11 % in nezgodna zavarovanja (osnova je zavarovalna premija, ki jo plača TOZD v breme svojega dohodka) 10 %. Zaradi racionalnosti izvedbe se TOZD ne obračuna in ne vrača del zavarovalne premije, če bi povračilo za TOZD, oziroma OZD kot celoto znašalo manj kot 1.000 din. Združenemu delu naj bi tako letos vrnilo za območje SR Slovenije okrog 130.000.000 din.

Navedeni sklep, katerega bistvena vsebina je povzeta, sprejmejo zbori delegatov rizičnih skupnosti, ki bodo po predvidevanjih že v kratkem zasidali in ga upajmo, v takem besedilu tudi sprejeli.

BERIMO NAŠO OBRAMBO!

Spričo vse pomembnejše vloge obrambnega usposabljanja prebivalstva in izpolnjevanja zadanih ter obvezujočih nalog Zveze rezervnih vojaških starešin že nekaj časa poteka akcija o čimvečji prisotnosti revije »Naša obramba« med občani. Kot poljudno strokovna revija je »Naša obramba« že sedaj med občani in še posebej med člani ZRVS zelo priljubljena in lahko rečemo, da uspešno izpolnjuje tudi vzgojno poslanstvo. Prav zaradi tega naj bi bila v prihodnosti dostopna tudi najširšemu krogu ljudi in še posebej mladini. Pod ugodnimi predvsem plačilnimi pogoji in dostopni ceni naj bi jo tako naročilo kar največje število družin.

MALO DRAŽJI NAČIN OGREVANJA

PLIN V MURGLAH

Z malo zamude, sicer pa vendar — po ceveh viškega plinovoda je stekel plin. Plinska mreža je speljana do nove trgovine v Murglah, tudi stanovalci v soseski VS 103 nič več ne zmrzujejo in vode za umivanje ni treba več greti na štedilniku. Skrb, da zaradi nedograjenega plinovoda ne bi mogli odpreti vrta v Murglah, je namreč prav tako odpadla, ker plin je.

Od plinarne v Kosezah do Mestnega loga je sedaj speljanih sedem do osem kilometrov plinovoda. Plinovod bodo sedaj potegnili še naprej, do stanovanjskega naselja VS-1, kjer plina zaenkrat še ne potrebujejo. Regulatorska postaja v Mestnem logu je ob cesti v Mestni log — na travniku ob veterinar-

ski bolnici. Plin, ki sedaj teče po ceveh, je mešanica butana, propana in zraka. Plinovod je narejen tako, da bo plin možno zamenjati z zemeljskim, če se bo izkazalo kot možno.

Vsem, ki so zaskrbljeni zaradi cene, saj je bilo o tem že precej govora, naj povemo, da bo plinsko centralno ogrevanje res dražje od ostalih načinov ogrevanja, kolikšna bo razlika, pa zaenkrat ne moremo povedati. Lahko si želimo le to, da tisti, ki so na plinovod priključeni, ne bodo zmrzovali, saj so v lepih jesenskih dneh, ki so prišli za septembrskim mrazom, komaj pozdravili prehlade. Za vsako novost je pač treba nekaj žrtvovati in če bo stvar tekla tako, kot si predstavljamo, bomo na začetne težave kmalu pozabili.

M.K.

DELA NA LJUBLJANSKI CESTI SO SE ZOPET ZAVLEKLA

ASFALT ZA TRANZITNO VEČNO POT

Prebivalci ob Večni poti so že leta zahtevali asfalt, vendar zaman in so jim tako avtomobili veselo prašili pod nos. Predlogi za rešitev problema so bili dolga leta v smeri tega, da naj Večna pot postane sprehajališče, posebej pri živalskem vrtu in od tam naprej. Avtomobilom bi tja prepovedali. Negodovanje prebivalcev se je merilo z zahtevami po varstvu okolja in po sprehajališču. Avtomobili pa so vozili. Ogorčenih polemik je bilo konec, ko je bila pred več kot letom podana nedvoumna odločitev, da bo Večna pot tranzitna obvoznica iz Šiške na Vič in mora biti kot taka tudi asfaltirana. Avtomobili so jo že tako in tako uporabljali — čeprav makadamsko cesto — saj so vrste vozil na Prešernovi in Celovški znane. Promet med Šiško in Vičem pa je dokaj močan. Tako je padla odločitev o potrebnosti asfalta, vendar se je vse skupaj zapletlo.

Posamezniki v različnih institucijah se še vedno niso sprijaznili z odločitvijo in tako ali drugače mečejo polena pod noge. Stvari gredo tako daleč, da zaradi svojega prostovoljnega članstva v raznih odborih in društvih za varovanje okolja izkoriščajo svoj položaj v povsem drugi instituciji, kjer so v službi, za to, da ovirajo hitrejšo gradnjo Večne poti. Za posamezne stvari še vedno namreč manjkajo soglasja ravno zaradi navedenih ovir.

Večno pot sedaj gradijo, vendar so se dela zavlekla, pa tudi vse ne bo narejeno v prvi fazi, kot je bilo načrtovano, temveč bo preneseno v drugo fazo. To je končno vseeno, je pa povzročilo hudo kri.

Zakaj je prišlo do zamud?

Izvajalec del je malce zakasnil in po prvotnem načrtu bi morala biti dela že gotova. Drugi vzrok pa je polaganje vodovoda za živalski vrt. Nagnadno so ugotovili, da so cevi za vodo do živalskega vrta prešibke in da je nujno potrebno položiti debelejšje. Posebej še, če se bo vrt širil, bodo živali potrebovale več vode, saj jih bo več. Da ne bi bilo kasnejšega razbijanja in prekopavanja asfalta, so sklenili, da bodo to dodatno izvedli sedaj.

Lokacijsko in gradbeno dovoljenje za gradnjo do živalskega vrta so pridobili že v letu 1971 in 1972. Društvo za varstvo okolja pa je zahtevalo, da je pri živalskem vrtu Večna pot preki-

njena in se kot sprehajališče nadaljuje proti Šiški. Ko so pred petimi leti reševali vprašanje Večne poti, niso računali na tranzitno cesto za osebni promet in zato ni bil načrtovan odsek ovinka pri živalskem vrtu za hitrost 60 km na uro, temveč le za 40 km. To je treba sedaj seveda spremeniti in zato so potrebna vsa ustrezna soglasja. Spremenili bodo traso v skladu z GUP. V GUP je namreč zarisana cesta brez ovinka in takšna tudi bo. Prostor, kjer naj bi bil ovinek, pa bodo izkoristili za parkirišča pri živalskem vrtu. S tem se bodo izognili nevarnemu prečkanju ceste in rešen bo problem parkirišč pri ZOO. Na viški občini računajo, da bodo dobili soglasje lastnika zemljišča, ker bodo sicer prisiljeni zaradi splošnega interesa zemljišče nacionalizirati in tako omogočiti nadaljnjo gradnjo in seveda to mnogo boljše rešitev.

Vse skupaj verjetno niti ne bi bil problem, če se ne bi ravno okoli tega v bistvu lomila kopja za širše zadeve: za prometni režim celotne Ljubljane. Če je Večna pot tranzitna, potem to vpliva na režim prometa v mestu kot celoti. In ravno zato je toliko različnih vztrajanj, interes prebivalcev ob Večni poti pa je znan iz njihovih zahtev po asfaltu.

Del ceste iz občine Šiška bodo začeli graditi prihodnje leto in tedaj nameravajo zgraditi tudi novo traso ovinka, tako da bo cesta poslej ravna in bo mogoča hitrost 60 km na uro. Če bi ovinek ostal tak kot je, bi bila na tej cesti v bistvu dva gradbena elementa in ovinek bi zaradi tega, ker bi morala biti hitrost nenadoma nižja, lahko postal črna točka in torej prizorišče nesreč.

Občina Šiška je sedaj tudi izdala lokacijsko odločbo in tako bo prihodnje leto problem rešen.

Inž. SREČO ZORN iz oddelka za komunalne in gradbene zadeve občinske skupščine Vič-Rudnik pravi: »Prometni režim je sprejet in sedaj je brez dvomov. Javni interes za izravnano ovinka je nesporen. Spremenjena trasa obeta še vrsto drugih izboljšav in ugodnosti. Dela potekajo sedaj normalno. Če bo vreme takšno kot je, bo izvajalec del Komunalno podjetje Ljubljana opravilo vsa dela prve faze še do zime. Gre za osemsto metrov cestišča. To bo veljalo okoli 2,5 milijona din.«

MILOVAN DIMITRIČ

PRISPEVEK NAŠEGA OBČANA CIRILA STANIČA

V kratkem bo dokončana sanacija korita, opornikov in brežin mestnega dela Gradaščiце med Trnovim in Krakovom. Poleg tega Vodna skupnost Ljubljana — Sava, ki ta dela izvaja, namerava obnoviti tudi staro zapornico, Plečnikove sprehajalne poti in živo mejo.

V kakšnem obsegu bodo ta dela izvršena, pa je vsekakor odvisno tudi od same krajevne skupnosti in najbrž tudi pomoči občine, saj naj bi obnovili tudi ograje, klopi, stopnice, ploščadi, drevesa itd. Ko bodo dela ob Gradaščići končana, naj bi začeli urejati Mali graben ali bolje povedano oba bregova tega potoka proti Ljubljani, oziroma športnemu klubu »Savica«. Kot vemo, bo prav preko Malega grabna zgrajen nov most. Trnovo kot ena znanih starejših ljubljanskih sosesk oziroma mestnih naselij, danes ne kaže najlepše slike. Številne ulice in ceste v Trnovem, kot so Eipprova, Kolezijska, Švabičeva, Borsetova itd., ostajajo še vedno neasfaltirane. Pred leti sta bili delno urejeni Trnovski pristan in del Karunove ulice, okolica telovadnega doma »Partizana«, predvsem pa makadamsko križišče pri Trnovskem mostu.

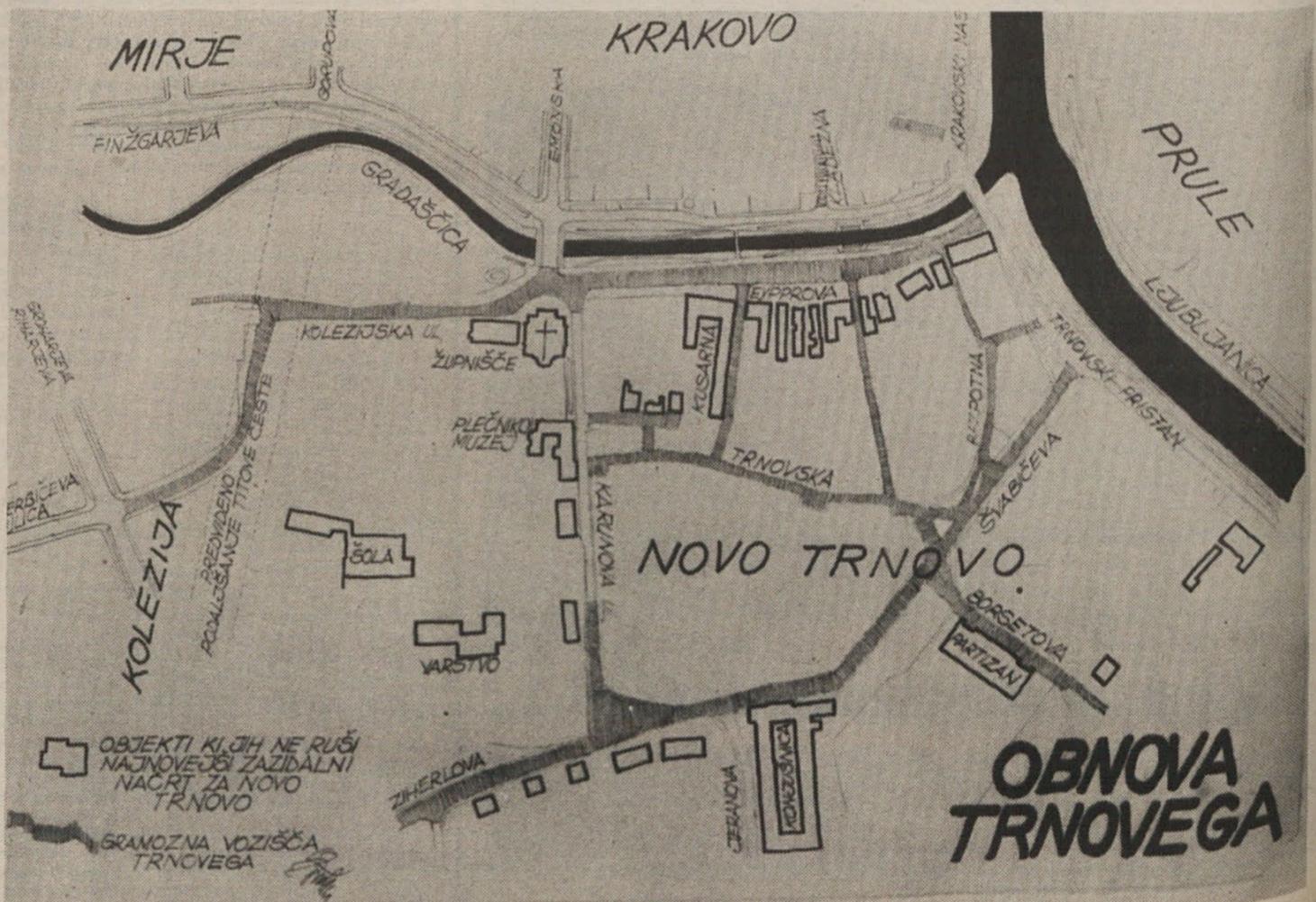
Po zazidalnem načrtu, ki je sedaj v veljavi za Trnovo, se Eipprova in Kolezijska ulica do Trnovskega mostu ne bi nič spremenili, krožna ploščad pri tem mostu in po zasnovi Plečnika položeni robniki v Eipprovi ulici ostanejo takšni, kakršni so danes, zato ni nobenih zadržkov, da teh površin ne bi asfaltirali.

Trnovčani so kar deset let čakali na začetek izgradnje nove velike stanovanjske soseske, ki jo sedaj gradi gradbeno podjetje Tehnika. Ta gradnja bo trajala več let, zato se Trnovčani upravičeno sprašujejo, ali bodo prav zaradi tega morali še vrsto let čakati na ureditev vseh tistih površin in ulic, ki jih omenjena gradnja ne zadeva. Podaljšanje Titove ceste skozi Trnovo je znova odloženo, kajti sredstva, ki jih je občina imela, so namenjena za sofinanciranje začasnih obvoznice. Tako se vedno bolj več lokalni promet po stari Kolezijski ulici, ki pa je zaenkrat po zazidalnem načrtu premaknjena k bodoči gimnaziji ob Plečnikovem muzeju in tako vsaj zaenkrat ne bo asfaltirana. Trnovčani se zato upravičeno sprašujejo, ali bo gramozna Kolezijska ulica sploh kdaj preložena in ali morajo res desetletja čakati na asfalt, ki ga ima skoraj sleharna mestna krajevna skupnost, le Trnovo ga, kot kaže, še nekaj časa ne bo imelo.

Naj zapišem še nekaj besedi o Trnovskem mostu, ki je zapuščen, razpokan, hodniki so dotrajani in ograje se zibljejo, ni več okrasnih stebrov in drevov. Ob tem se ponovno zastavlja vprašanje, kdo je sedaj tisti, ki naj za to skrbi in odgovarja.

CIRIL STANIČ

OBNOVA TRNOVEGA

Z OBČINSKE ZPM

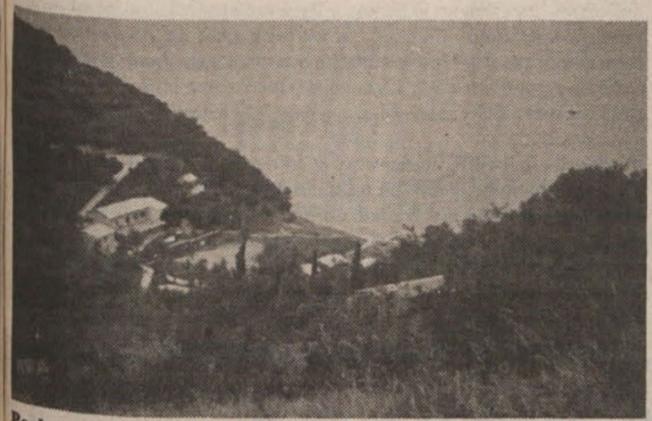
**USTANOVNI ZBOR KLUBA
VZGOJITELJEV LETOVANJA
IN ZIMOVANJA**

Ob zaključku letošnjih letovanj za otroke v občini Ljubljana Vič-Rudnik so sestali vsi vzgojitelji, upravniki, zdravstveno in tehnično osebje, se pogovorili o problematiki dela v obmorskem mladinskem letovišču Pacug, ter si zadali program izobraževanja, katerim bodo še izpopolnili svojo strokovnost in tako prispevali svoj delež za boljše letovanje otrok iz naše občine. 64 prisotnih vzgojiteljev je izvolilo svoje vodstvo v sestavi: predsednik Darka Stojakovič in člani Anica Kutnar, Tončka Vrbunc, Marinka Trampuž, Zalka Štrifot, Majda Zupančič, Marinka Zdešar in Emica Petje.

Redni mesečni sestanki bodo popestrjeni z naslednjimi predavanji:
Azra Kristančič — Pristop k otroku
Herman Bevič-Beslič — Rekreativna na letovanju
Azra Kristančič — Lik vzgojitelja
Anica Kos-Mikuž — Kaj se dogaja v skupini
Bernard Stritih — Omejevanje in kaznovanje v vzgojnem delu
Milojko Vidmar — Kreativnost otrok
Dr. Vinko Skalar — Čustveno stanje otrok na letovanju
Dr. Meta Skrgot — Kaj mora vzgojitelj vedeti o pomenu letovanja za zdravje otroka

Lidija Lešnik — O pedagogiki prostega časa danes
Vsako leto po zaključku letovanj se člani kluba zberejo, pregledajo opravljeno delo, dopolnijo ali izberejo novo vodstvo in sprejmejo program dela za bodoče obdobje.

Tako organizirana oblika dela kluba vzgojiteljev bi morala biti trajno zagotovilo varnim in lepim počitnicam otrok naše občine v Pacugu.

Pogled na letoviško bazo v Pacugu

**PRIPRAVE
NA 100-LETNICO ROJSTVA
OTONA ŽUPANČIČA**

Pesnika Otona Župančiča poznamo vsi, še najbolj pa otroci, saj je njim posvetil večino svojega življenja in dela. Ker bomo kmalu proslavili 100-letnico njegovega rojstva, se že pripravljamo na proslavo, ki bodo tej obletnici posvečene. Prav je, da se je pripravljajni odbor proslav, ki ga vodi Matej Bor v republiškem, pa tudi odbor v mestnem merilu, odločil, da samo osrednja proslava, ki bo v Ljubljani, ni dovolj. To naj bi bil čas, posvečen mladim, saj bo poleg proslave tudi pionirski tabor v Beli krajini, ki naj bi bil nekakšen zlet mladosti, še mnoge prireditve pa bodo prav tako posvečene temu našemu mladinskemu pesniku.

Natančen program prireditev bomo zvedeli šele kasneje, saj ima pripravljajni odbor, ki v republiškem merilu šteje kar 60 članov, sestanek v novembru in tam bo tekla beseda o vsem, kar se bo dogajalo v zvezi s počastitvijo 100-letnice rojstva Otona Župančiča. M.K.

PIONIRJI VARČUJEJO

Mladinsko varčevanje je v Sloveniji zelo razširjeno, za kar skrbi Ljubljanska banka z različnimi oblikami varčevanja. Meseca oktobra praznujemo svetovni dan varčevanja, zato smo ob tej priložnosti povprašali štiri pionirje, kaj jim pomeni varčevanje.

VINKO KRAŠEVEC, peti razred osnovne šole Bičevje:
»Denar, ki ga dobim od staršev in sorodnikov, shranim v hranilniku. Za privarčevani denar si bom kupil smučarsko opremo.«

MARJAN TORKAR, peti razred osnovne šole Bičevje:
»Varčujem že pet let, letos si bom iz prihrankov kupil smučarsko opremo. Ker prihranki bržkone ne bodo zadostovali, bo ostanek primaknila mama.«

LILIJANA VALENCIČ, peti razred osnovne šole Bičevje:
»Varčujem že sedem let, ves denar, ki ga dobim od staršev, shranim v hranilniku. Kljub temu, da pridno varčujem, še ne vem, za kaj bom privarčevani denar porabila.«

LILIJANA ŠINCEK, peti razred osnovne šole Bičevje:
»Varčujem od svojega petega leta. Imam tri različne hranilnike. Ves denar, ki ga dobim, ne dajem v hranilnike, marveč imam nekaj denarja tudi v »nogavici« doma. Ko bom zbrala dovolj denarja, si bom kupila pony kolo.«

FRANCE PREŠERN

OBISKALI SMO DOM SREDNJIH GRADBENIH ŠOL

UPATI ALI OBUPATI?

Dom srednjih šol ob Gerbičevi ulici že na prvi pogled ne daje vtisa, da imajo njegovi stanovalci v njem urejeno življenje. To je skupina pritličnih dolgih stavb, ki bolj spominja na barakarsko naselje, kot na dijaški dom. Pogled v notranjost teh stavb prepriča obiskovalca, da je res tako. V vsaki sobi je sedem ležišč, sobe so neogrevane, ogrevane so le učilnice ki pa so pretesne, da bi lahko vsi dijaki naenkrat opravljali šolske obveznosti. Problem je tudi z umivalnicami oziroma kopalnicami, ker ti prostori niso ogrevani, voda pozimi zamrzne, umivati in kopati se pa tudi ni prijetno v ledeno hladnem prostoru. To je le nekaj najočitnejših vzrokov, zakaj je potrebna gradnja novega dijaškega doma.

se je ustavila ob vprašanju postopka za pridobitev lokacijske dokumentacije.

Geološke raziskave so pokazale, da je gradnja na predvidenem zemljišču možna, prav tako je v skladu z generalnim urbanističnim planom. Skoraj gotovo je, da do gradnje letos ne bo prišlo, saj v strokovnih službah občinske skupščine ne kažejo pretiranega zanimanja za reševanje akutnega stanovanjskega problema mladih srednješolcev. Bržkone bi se postopek za pridobitev lokacijske dokumentacije dal skrajšati, s tem bi se izognili papirnati vojski, dijaki pa bi se hitreje vselili v nov dom. F. PREŠERN

V sanacijskem programu izobraževalne skupnosti SR Slovenije je predvidena izgradnja triindvajsetih dijaških in študentskih domov do leta 1980. Nekaj jih je že zgrajenih oziroma v gradnji, za druge pa je v pripravi gradbena dokumentacija.

Sredstva za izgradnjo teh dijaških in študentskih domov po načrtu zbirajo, iz njih pa je dom že dobil finančna sredstva za pripravo projektno-tehnične dokumentacije.

V programu gradenj dijaških in študentskih domov je predvideno, da družbenopolitična skupnost, v kateri bo posamezni dom grajen, brezplačno prispeva komunalno opremljeno zemljišče. Iz poročila o gradnjah teh domov izven Ljubljane je razvidno, da v drugih krajih s tem vprašanjem ni bilo težav. Zbrana sredstva omogočajo pričetek gradnje dveh domov v drugi polovici leta 1977. Gradnja doma ob Grebičevi, za katerega je predvidena kapaciteta 480 ležišč, bi se torej že lahko pričela, če bi bilo zemljišče komunalno urejeno. Celoten potek priprav, pa tudi sama gradnja

VIČIADA TUDI LETOS

Občinska konferenca ZSMS Ljubljana Vič-Rudnik je letos že šestič razpisala tekmovanje za najboljšo OO ZSMS v občini. Poleg teh imajo pravico do sodelovanja še pripadniki JLA vojašnice »Maršal Tito«. Osnovne organizacije delujejo največ na področju mladinskih delovnih brigad, izdajanju glasil in športa.

Največ točk pa dobijo za organiziranje kvizov na temo NOB, kulturnega življenja ipd.

Tekmovanje obsega tudi udeležbo na sejah občinske konference. Če na športnih tekmovanjih ali kvizih sodelujejo pripadniki JLA, dobijo osnovne organizacije nadaljnje tri točke.

Namen »vičiade« je povečati aktivnost osnovnih organizacij ZSMS v krajevnih skupnostih, TOZD, domovih, šolah. S tem želi občinska konferenca

ZSMS vključiti v delo kar največ mladih iz občine, poleg tega pa ima boljši pregled nad delovanjem posameznih osnovnih organizacij.

Tekmovanje se je pričelo z novim šolskim letom, zmagovalci pa bo znan maja prihodnje leto. ANDREJ SELAN

OBVESTILO

Starši! Obveščamo vas, da bomo pričeli izvajati 80-urni minimalni program vzgojnih dejavnosti za otroke, stare pet let, v krajevnih skupnostih Malči Belič in Vič.

Program bomo izvajali v enotah VVZ Malči Beličeve:
Enota — Tržaška 78 vsak četrtek v tednu od 16. do 18. ure
Enota — Rožnik vsako sredo v tednu od 16. do 18. ure
Enota — Zarja vsako sredo v tednu od 16. do 18. ure
Program bo trajal od 26. oktobra 1977 do 20. februarja 1978
Stroške izvajanja programa bo financirala Skupnost otroškega varstva Ljubljana Vič-Rudnik

Prepričani smo, da boste v interesu razvoja otrokovih sposobnosti z razumevanjem sprejeli naš program in omogočili otrokom redno vključitev v vzgojno delo. VVZ »MALČI BELIČ«

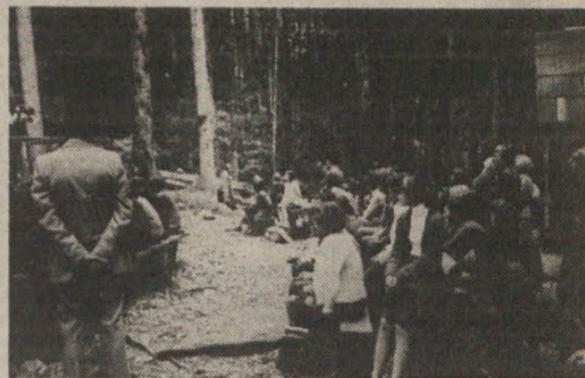
**PLODOVI
BLAGOSTANJA
ZRASTEJO
IZ SEMENA**

Ne spominjam se več, koliko sem bil star takrat, ko sem dobil prvi hranilnik. Pravzaprav to ni bil prvi hranilnik, ampak le papirnata škatlica, v katero sem spravljaj kovance ali pa tudi bankovce, če mi jih je kdo podaril.

Čez nekaj časa sem imel že kar precej denarja. Začel sem razmišljati, kaj naj bi s tem denarjem kupil. Ko pa sem nekega večera gledal na televiziji film o ovcah, sem si srčno zaželel belega kodrastega janjčka. Oče je pripomnil: »In zakaj si ne bi s svojim privarčevanim denarjem kupil janjčka?« Veselo sem potrdil, da se strinjam.

Kmalu nato smo se neke nedelje odpeljali na veliko kmetijo, kjer so imeli mnogo ovac. Kupili smo dva janjčka. Imel sem ravno pravnjno vsoto denarja, da je oče plačal kmetu. Ko smo se vrnil domov, sem bil prepričan, da sem denar pametno porabil. Z ovčkama sem še dolgo časa imel veliko veselje. Tedaj sem tudi spoznal, da se spleča varčevati, saj ti privarčevani denar lahko izpolni marsikako željo.

Gerjolj Janko, 7. a
OŠ Dol. odreda Polhov Gradec
(literarni krožek)

Skrbno smo prisluhili spominu na težke dneve »Užiške republike«

No, in sedaj smo tu. Spoznali smo vaš kraj, vaše ljudi. Kmalu se vrnemo domov v Slovenijo. Povedali bomo, kako lepa je vaša dežela, kako prijazni, ljubeznivi in tovariški ste. Povedali bomo tudi, da tovarištvo in bratstvo narodov in narodnosti Jugoslavije, ki se je kovalo v najtežjih dneh našega narodnoosvobodilnega boja, ni le prazna fraza, ampak dejstvo, ki se iz naših revolucionarjev prenaša na mladino, na bodoče rodove in je vedno močnejše. Ponosni smo, da smo spoznali vse to.

Dovolite, da se vam v imenu nas vseh toplo zahvalim za vse:
— savetu za vaspitanje i brigu o djeci SR Srbije
— organizatorjem OŠ »Dušan Jerkovič«
— vsem predsednikom naše armade
— OŠ »Braće Ječmenice«, katere gostje smo mi
— najpristrčnejša zahvala pa tovarišici Slobodanki Huncik, ki nas vseskozi spremlja, čuva in skrbi, da se počutimo čimbolje. Celo naše napeke sprejema s prijaznim nasmehom in pravi, da so ji zelo simpatične.
Še enkrat hvala vsem otrokom, staršem in gostiteljem.

ČLANI SLOVENSKE DELEGACIJE
OŠ Bičevje — Grega Dev, Jure Lampe, Tine Žugelj
OŠ Dobrova — Darinka Zalaznik, Helik Zdešar
OŠ Polhov Gradec — Breda Koren, Helena Laznik
OŠ Vič — Zinka Huremagič, Zdenka Knez, Marjetka Zver
VODJA — Lidija Radonič, Vera Kravanja

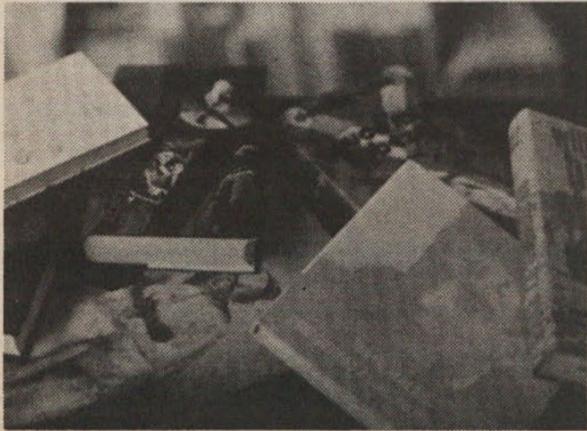
Ob mesecu knjige 1977

TUDI TO JE LJUBEZEN DO KNJIGE

Ko je leta 1964 profesor Bogo Pregelj, visoko usposobljeni bibliotekar, poln vere v lepšo prihodnost in še večji pomen ljudskega knjižničarstva, po naročilu takratnega občinskega odbora SZDL pregledal vse amaterske ljudske knjižnice v naši občini — je ob »knjižnici« v Horjulu zapisal: ca 250 knjig, knjižnica zastarela, nakup zadnjih let: nekaj detektivskih romanov in 1 knjiga Zane Greya. Knjižnica postavljena v neprimerni omari v delavnico radiokrožka. Nima pogojev za delo. Letna izposoja 540 knjig.

To je bilo leta 1964. Trinajst let pozneje (natančneje povedano: že nekaj let prej), je knjižnica v Horjulu že prava krajevna knjižnica, v svetlem, prikopno urejenem prostoru, s funkcionalnimi knjižničnimi policami, s pisalno mizo za knjižničarja, s klusko garnituro za bralce, s strokovno urejeno knjižno zalogo, ki se iz leta v leto ustrezno izpopolnjuje, s prostim pristopom do knjig, z imenskimi in avtorskim katalogom, z urejeno evidenco bralcev in izposojenih knjig, z umetniškimi slikami na stenah, z zavesami in možami v vazah in — s priznanji, ki so ji bila podeljena za njene dosežke. V letu 1976 je imela knjižnica že 1.975 knjig. Tega leta je nabavila še 143 novih knjig. Izposodila je 4.379 zvezkov svojim bralcem, ki so knjižnico obiskali 2.175-krat.

Pred trinajstimi leti, ko je knjižnica živela le od izposojevalnine, ni ji pomagal nihče, komaj da so vedeli zanjo. Ni bila potrebna in nikomur ni nič pomenila. Ko pa se je začela mukoma prebijati iz anonimnosti, ob moralni, strokovni in materialni pomoči občinske zveze kulturnih organizacij, ko so bili doseženi prvi večji uspehi, so sčasoma tudi v Horjulu začeli pripisovati knjižnici njen pomen. Najprej ji je pomagalo prosvetno društvo, v čigar okrilju deluje, in ji oskrbelo primeren prostor. Potem sta ji pomagali še krajevna skupnost in Iskrin sindikat z ma-

terialnimi sredstvi in matična knjižnica »PREŽIHOV VORANC« s strokovno pomočjo. Vendar, če ne bi bilo Janeza Logarja, mladega delavca v horjulski Iskri, ki se je z mladostno vnetostjo, z vztrajnostjo in iznajdljivostjo, z marljivostjo in mnogo truda zavzel za misel, da mora biti tudi v Horjulu dobra knjižnica, bi bržkone vsega tega ne bilo. Janez danes sicer ni več knjižničar v Horjulu, toda v knjižnici je ostalo njegovo delo, ki sta ga uspešno nadaljevali Jožica Rožmančeva in Marinka Čepanova. A še vedno se Logarjev Janez kot, rekli bi »bibliotekarski svetnik« pojavlja v knjižnici, popravi to in ono, pregleda, svetuje.

Toda v občini ni le horjulska amaterska knjižnica, temveč je še deset drugih: na Brezovici, na Dobrovi, v Kozarjah, v Notranjih goricah, v Podpeči, v Polhovem Gradcu, v Robu, v Šentjoštu, na Škofljici in v Velikih Laščah. (Knjižnici na Brdu in na Igu vodi sedaj matična knjižnica). Vse skupaj imajo 17.010 zvezkov zaloge in so leta 1976 izposodile 34.366 knjig, vtem ko so imele 1.1964 le 6.550 zvezkov in so jih izposodile 7.340.

Tak napredek v amaterskem ljudskem knjižničarstvu je bil lahko dosežen zato, ker v občini ni bil le Janez Logar, ki se je trmasto bojeval za svoj cilj, marveč jih je bilo in jih je še nekaj, ki se z vso zavzetostjo, znanjem, marljivostjo in tudi z ljubeznijo trudijo, da bi knjiga našla bralca in bralec knjigo, da bi postalo branje knjig vsakdanja potreba vseh in da bi s tem vgradili zelo, zelo pomemben kamen v zgradbo slovenske kulture.

Tako so se z vso zagrizenostjo spoprijeli s skromno dediščino Tončka Gratova na Škofljici, Gabrijele Bokavškova in Zofija Frankova na Brezovici ter sestri Nada in Marjana Klanjšček ter Marija Ponikvarjeva s sodelavci v Kozarjah. Vse tri knjižnice so se uveljavile v svojih krajih in s svojim delovanjem celo že dosega jo mednarodne normative — razen pri nakupu novih knjig, seveda. Če je normativ UNESCO za knjižno zalogo 1 knjiga na prebivalca, ga knjižnici na Škofljici in v Kozarjah dosegata, Brezovica pa ga presega za 40 %. Normativ izposoje, ki znaša 3 izposojene knjige letno na prebivalca, presegajo vse tri, saj izposodi knjižnica na Škofljici 3,9 knjige, na Brezovici 4,7 in v Kozarjah 3,2 knjige letno na prebivalca.

Če druge amaterske ljudske knjižnice v občini še niso dosegle takšnih uspehov, še ne pomeni, da se njihove knjižničarke in knjižničarji ne trudijo po svojih najboljših močeh. Tako Terezija Pečanova na Dobrovi in Ivanka Malovrhova v Polhovem Gradcu, Zdenko Samsa s sodelavci v Velikih Laščah, Nande Mohorič in Vida Susmanova v Podpeči ter Anica Velkavrhova in Dragica Popitova v Notranjih goricah.

Prav poseben pomen imata v naši občini knjižnici v Robu in v Šentjoštu. Oba kraja sta majhna in dokaj oddaljena od večjih centrov v občini in Ljubljane sploh. Navzlic vsem oviram sta se obdržali, še več, vztrajno in zanesljivo napredujeta. Angela Puhova v Robu ter Marko Kavčič, Hilarij Tominec in Ivanka Kavčičeva v Šentjoštu so znali vztrajati in se bojevati za svojo knjižnico, ker so vedeli, da čeprav je majhna, so ljudje nanjo ponosni kot na svojo edino stalno kulturno ustanovo.

Tudi to je ljubezen do knjige.

Uspehe, ki so bili doseženi na področju amaterskega ljudskega knjižničarstva v občini, pa je treba v dokajšnji meri pripisati tudi organizirani skrbi občinske zveze kulturnih organizacij, ki je v letu 1965 ustanovila posebno komisijo za ljudske knjižnice, ki so jo vedno vodili poklicni knjižničarji z velikimi izkušnjami in s še večjo zavzetostjo za ljudsko knjižničarstvo: Bogo Pregelj, od leta 1965 do leta 1970, Milica Špenkova do leta 1975 in sedaj Majda Bremšetova.

In že od vsega začetka, odkar je občinska zveza prevzela skrb za ljudske knjižnice, jim je tudi redno dodeljevala finančna sredstva po posebnem pravilniku, ki je stimuliral obseg in kakovost dela knjižničarja in knjižnice. Sredstva niso bila velika, a jih prej marsikatera knjižnica sploh ni dobivala. Sčasoma in z izkušnjami so se pravilniki spreminjali in dopolnjevali, večala so se sredstva, ki pa žal še danes ne zadoščajo za potrebne nakupe novih knjig. Pa to našim knjižničarjem — amaterjem ne more vzeti poguma, da ne bi vztrajali še naprej, saj verujejo, da bo tudi to nekoč boljše.

BORIS MAKOVEC

IZ GLASBENE ŠOLE VIČ

VELIKO ZANIMANJE ZA POUK KLAVIRJA

»Pianist naj bo!«, se človeku mimogrede utrne misel, ki jo verjetno prelevajo tisti starši, ki so se odločili, da bodo otroka vpisali v glasbeno šolo. Kaj si pod pianistom predstavljajo, ne vem, morda to, da se v njihovem nadobudnem malčku skriva potencialni Mozart, ali pa vidi v svoji domišljiji velik oder z ravno tako velikim črnim klavirjem — za katerim seveda sedi njihov sin ali hči.

To kratko razmišljanje ni niti zlobno, niti nesramno, je pa skoraj logična posledica, ko po kratkem izračunu človek ugotovi, da tretjina vseh učencev viške glasbene šole obiskuje pouk klavirja. Kar 200 jih je in to bi bilo kar spodbudno število, če bi lahko obenem rekli, da je približno toliko tudi violinistov, harmonikarjev ali pa klarinetistov in trobentačev. Saj klavir ali pianino ne staneta tisočaka ali dva, ampak sta precej dražja in tudi prostora v stanovanju ne zavzemajo tako malo. V edeti je namreč treba, da je skoraj nujno, da ima otrok tisti instrument, ki se ga uči, tudi doma. Malo verjetno je, da bodo vsi ti otroci, ki obiskujejo glasbene šole, tudi potem, ko bodo odrasli, z enakim navdušenjem muzicirali. Nič koliko otrok že v dobi pubertete potisne glasbo ob stran, saj je nenadoma toliko stvari, ki odraščajočega človeka zanimajo bolj kakor glasba. In če že, je ta pogosto nekaj povsem drugega, kakor tista, ki jo je spoznal v glasbeni šoli.

Veliko je vredno to, da ima otrok poleg šolskega dela še kakšno drugo obveznost in to tako, ki ga privlači. Manj časa mu ostane za »neumnosti«, pridobi delovne navade, zna več od svojih vrstnikov — torej same pozitivne stvari. Ko je starejši in se odloči, da glasbene šole ne bo več obiskoval, zna še vedno igrati in si včasih mimogrede s tem izpolni kakšno urico svojega vsakdana. Pogosto pride to prav tudi v družbi, na izletu in še bi lahko naštevali. Torej, zakaj ravno klavir, zakaj ne flavta ali recimo harfa?

Zakaj na Viču nimamo godbe na pihala?

Morda je prav tukaj vzrok, da na Viču nimamo godbe na pihala, ki bi jo zelo radi imeli in tudi potrebovali. Ravnatelj viške glasbene šole Cvetko Budkovič je pred nedavnim dejal, da tudi glasbeni šoli ni uspelo organizirati jedra, okrog katerega bi se kasneje razvil orkester. Da to res ni bilo mogoče, nam povedo številke, saj se v glasbeni šoli učita trobento samo dva učenca, klarinet 11 učencev, učencev flavte in blok flavte skupaj je 37, kje pa je še pozavna, pa rog in drugo? Še enkrat lahko zapišemo, da bi bila godba na pihala na Viču zelo zaželena

in dobrodošla, da bi se ta naša dolgoletna želja po godbi na pihala končno izpolnila.

Prostorska stiska

Prostor za vaje bi že našli, gotovo lažje kakor bodo do ustreznih prostorov za pouk glasbe prišli na viški glasbeni šoli. Le-ta je namreč od ustanovitve leta 1949 pa do leta 1972, ko je občina kupila in obnovila sedanji sedež šole na Emonski 2, gostovala zdaj tu, zdaj tam. Glede na to, da se število prebivalcev v občini naglo večja — v glavnem so to mlade družine z majhnimi otroki — je prostorska stiska vedno večja. Stanje je sedaj že tako, da vseh vpisanih otrok ne morejo vzdržati pod streho, oziroma se morajo le-ti zadovoljiti z naukom o glasbi, dokler se ne izprazni mesto. Takih otrok je sedaj okrog 50, prav gotovo pa bi jih bilo še več, če staršem čakanje ne bi vzelo poguma. Da je stanje v zadnjem času tako, je vzrok tudi to, da v osnovnih šolah skoraj več dvoizmsnega pouka in imajo otroci v glavnem proste popoldneve, dopoldna pa so prostori glasbene šole skoraj prazni. Pouk se nam odvija do poznih večernih ur, kar pa ni dobro niti za otroke, pa tudi učitelji so preobremenjeni, saj nimajo med eno in drugo uro niti pet minut časa, da bi si malo oddahnili.

Problem so hoteli na glasbeni šoli rešiti tako, da bi gostovali na eni izmed osnovnih šol, vendar se je poizkus ponesrečil, ker bi za prostorske morali plačati, kar pa bi v enem letu nanese kar precej denarja, ki bi ga, mimogrede rečeno, lahko uporabili v druge namene. Že za to, da je treba za šolanje na glasbeni šoli odšteti vsak mesec od 100 do 150 dinarjev, medtem ko je recimo v Beogradu brezplačno, se lahko upravičeno vprašamo — zakaj! Ta vsota se sicer ne zdi visoka, pa kar hitro taka postane, če sta v družini dva otroka, ali pa jih je celo več. Na šoli imajo recimo kar štiri učence iz iste družine in čeprav je šolnina v tem primeru nekaj manjša, se v enem letu kljub temu nabere kar nekaj kupček denarja.

Morda ne bi bilo neumestno, če bi o teh problemih več razmišljali. Vsi smo namreč zavzeti za to, da malim nadobudnežem nudimo čim več, in to ne samo materialnih dobrin, ampak tudi vse tisto, kar potrebujejo otroci za to, da bodo zrasli v pridne in dobre odrasle ljudi. Sem sodi tudi glasbena vzgoja, ki marsikdaj, morda nehoti, pomaga človeku prebroditi hudournik kriz in težav, ki jih življenje včasih razstavlja z veliko žlico.

MOJCA KAUCIČ

KNJIGA IŠČE BRALCA — BRALEC IŠČE KNJIŽNICO

Zaželela sem se včlaniti v knjižnico posebne vrste. Točno sem vedela, kakšna naj bi ta knjižnica bila:

...bila naj bi »čist, dobro razsvetljen prostor«, velikih oken, s svežim cvetjem na mizi, policami s knjigami za svobodni pristop in med njimi dovolj prostora, da ne bi ovirala soseda, če bi dalj časa brskala čepo ob pritlehni polici, ali če bi splezala na stol, ko bi jemala knjigo z vrha. Na tleh naj bi bil mehke tapisom, da bi se lahko na tla tudi sedla in zalistala po zanimivi debeli knjigi s podobami. Barve v prostoru naj bi bile usklajene, o mojem dobrem počutju so razmišljali oblikovalci za notranjo opremo in psihologi, knjige naj bi me urejene vabile, da z njimi rokujem lepo in prijateljsko. Tam ob oknu naj bi bila miza, ob kateri bi lahko nemoteno brala, ko bi se naveličala čepenja ali sedenja na tleh. Na mizi bi si delala izpiske, ki jih bi potrebovala pri svojem permanentnem izobraževanju. V knjižnici bi imeli vedno dovolj novih knjig in nič jih ne bi smelo biti strah, da bom te nove knjige umazala. V tej knjižnici bi imeli veliko del slovenskih avtorjev in tudi pesniške zbirke in predvsem veliko poljudnoznanstvenih in znanstvenih ter družboslovnih knjig. Predvsem bi tam delala prijazna in urejena knjižničarka, ki ne bi že na prvi pogled izpričevala smisla za lepo in estetsko, ampak bi mi v pogovoru tudi dokazala, da je sama dobra poznavalka in ljubiteljica knjig — da je zelo izobražena. Imela bi še eno dobro lastnost — izvrsten spomin za obraze in imena — in ne samo to, vedeti bi morala, kaj sem že prebrala, da bi mi lahko zmeraj prijateljsko svetovala; če mi knjige ne bi mogla najti v svoji knjižnici, bi me usmerila drugam. Najljubše v tej moji knjižnici bi mi bilo dejstvo, da bi zanimive knjige knjižničarka prebrala tudi zame in mi vsebino potem povedala. S tem bi me navdušila, da bi si knjigo ob priliki tudi sama izposodila. Pa še nekaj: v tej knjižnici bi me vzgojili v ZAUPANJU. Nobene knjige ne bi imeli pod ključem in ko bi jim dokazala, da sem zaupanja vredna in knjige pravočasno vrnem, bi mi posodili, takole čez nedeljo, če bi potrebovala (za moje permanentno izobraževanje) tudi dragoceni leksikon ali enciklopedijo...

...pa ne bo nič. Sem že prevelika. V knjižnico se ne morem včlaniti, ker nisem učenka osnovne šole BIČEVJE. Vse našeto namreč ni plod želja in fantazije, ampak živa resnična stvarnost. Knjižničarka osnovne šole Bičevje tovarišica Pahorjeva pravi: »Dejstvo, da je knjižnica tako urejena, da je knjižničarstvo poučarjeni sestavni del učnega programa, da imamo po možnosti vse, kar izide kvalitetnega na knjižnem trgu — je zasluga šolskega vodstva, ki ima za delo knjižnice velik posluš. Geslo »BEREMO DOBRE KNJIGE, KER NAS BOGATO NAGRADIJO Z LEPO SLOVENSKO BESEDO, Z BOGASTVOM MISLI IN ODKRIVANJEM NOVEGA SVETA« ni le moto knjižne razstave, ki so jo na Bičevju pripravili skupaj s podatki o Bralni znački ob mesecu knjige na šoli, ampak je hkrati cilj vzgojnega poslanstva te šole, ki se zaveda, da bo »samoupravljalca resnično samoupravno odločal le, če bo široko izobražen in kulturno osveščen«.

JASNA TAUFER

V NOVO SEZONO 1977/78

KUD »ZADRUGAR« SE PRIPRAVLJA

Pričenja se nova gledališka in sploh kulturna sezona. Gledališka vrata ljubljanskih gledališč so že odprta in prvi obiskovalci si že lahko ogledajo dela, pripravljena za to sezono.

Tudi KUD »ZADRUGAR« Notranje gorice-Plešivica začenja s pripravami na letošnjo sezono, ki naj bi po tradiciji vsebovala eno gledališko delo, katerega so mladi člani gledališke skupine že izbrali. S tem delom se bodo predstavili najprej doma, potem pa še v okviru občinske revije gledaliških skupin.

To pa ni edina dejavnost s katero se ukvarja naša mladina. Člani sami pripravljajo samostojne recitale v počastitev raznih obletnic in jubilejev, s pionirsko organizacijo OŠ Notranje gorice pa sodelujejo ob raznih proslavah in državnih praznikih. Ob takih priložnostih se jim pridruži še moški pevski zbor, ki s svojim nastopom popestri vsako prireditve.

V okviru KUD deluje tudi knjižnica v kateri je trenutno okrog 1500 knjig, ki si jih mladi, pa tudi že nekoliko starejši občani pridno izposojajo. Knjižnica je odprta dvakrat tedensko in je obenem tudi zbirališče mladih, ki si imajo zmeraj povedati kaj zanimivega.

Da bi delo KUD zajelo res večino občanov, so za naše najmlajše ob nedeljske popoldne organizirane praviljične ure, ki so zelo dobro obiskane. Praviljične ure so bile organizirane že lani in večina staršev se je strinjala, da se letos nadaljujejo.

SIMONA ZIERNIČ

ODPRTA RAZSTAVA »KNJIGA ZA MLADINO«

Občinska zveza kulturnih organizacij je ob Mesecu knjige priredila razstavo »KNJIGA ZA MLADINO«, ki jo je 7. novembra na krajsi slovesnosti tudi odprla. Uvodne besede je podal direktor Mladinske knjižnice Ivan Bizjak, v krajšem kulturnem programu pa so sodelovali gojenci Glasbene šole Vič. Naj še omenimo, da ta otvoritev sodi med kulturne akcije ob 30-letnici Zveze Svobod v naši republiki.

OB POGOVORU S PREDSTAVNIKI STRELSKIH DRUŽIN

PRAVILNO OVREDNOTITI STRELSTVO

Z namenom, da bi s skupnimi močmi rešili probleme, ki v veliki meri tarejo strelske družine v naši občini in da bi poglobili oziroma izboljšali povezavo in sodelovanje med strelci, ZRVS, SLO in drugimi družbenopolitičnimi organizacijami ter skupnostmi, so športniki SD Rajko Skapin organizirali razgovor, na katerem bi ta vprašanja osvetlili. Na žalost pa se vabljeni niso odzvali v polnem številu in je tako ostalo veliko stvari nedorečenih. Kljub temu, pa so bili vsi prisotni enotnega mnenja, da je potrebno temu športu posvetiti večjo pozornost in mu omogočiti osnovna finančna sredstva za normalen razvoj in delo. Predvsem se je treba zavedati, da strelstvo ni omejeno le na tekmovalni šport, temveč predvsem seznanjanje mladino z uporabo strelskega orožja, jo vzgaja in s tem krepi obrambno moč naše samoupravne socialistične družbe. Za razliko od mnogih drugih športov, ki so primerni le za določeno starostno kategorijo in spol, pa strelstvo nudi enake tekmovalne možnosti tako za doraščajočo mladino, kot za zrele in nekoliko starejše tekmovalce. Tako kot pri letih, tudi glede na spol ni nobenih omejitev.

Predstavniki SD Rajko Skapin so prisotne seznanili na kratko s 25-letnim razvojem njihove družine. Pri tem so poudarili, da so kljub težavam, ki so spremljale njihovo delo, ves čas uspevali obdržati stalno članstvo in brez prekinitve nadaljevali začetno delo. Trenutno je v družino zajetih 192 članov, od katerih jih redno vadi 140. Posebej so ponosni na številne pionirje, saj jih pod njihovim okriljem vadi kar 80.

V bodoče nameravajo v čim večji meri pritegniti v svoje vrste mladino in krajane, ki sedaj ne kažejo prepogosto večjega zanimanja za to aktivnost. V svojih vrstah tudi pogrešajo večje število deklet, ki se nemalokrat premislijo in prenehajo z rednim treningom.

Po tem uvodnem govoru predstavnika strelske družine se je razvila živahna razprava o povezavi, pomenu in vlogi ZRVS pri širjenju strelske aktivnosti v naši občini. Pri tej razpravi so predvsem izostajala mnenja predstavnikov ostalih strelskih družin, s katerimi bi laže osvetlili to vprašanje. Vsekakor predstavniki SK Rajko Skapin niso mogli zastopati mnenja ostalih osmih strelskih družin.

Sodelujoči so tudi pogrešali predstavnika SLO, s katerim bi se pomenili o boljšem in plodnejšem sodelovanju v bodoče.

Predsednik občinskega strelskega odbora Janez Rešek pa je prisotne opozoril na nemogočo finančni položaj, v katerem se je odbor znašel. Če se financiranje ne bo kmalu uredilo, bo odbor prisiljen prekiniti z delom, kar bi v veliki meri škodovalo delovanju in razvijanju strelstva v naši občini. Poudariti je potrebno, da odbor usklajuje in vodi delo vseh devetih družin. Zaradi novega načina razdeljevanja denarnih sredstev v letošnjem letu pa je strelstvo i, posebej pa še občinski odbor, prišlo v nezavidljiv položaj. Posebno kriza je letu 1963 je prekinila redno delo v naši občini tako močno, da sta od 13 strelskih družin ostali aktivni le dve (SD Ig in SD Rajko Skapin). Po ponovni oživitvi leta 1971 pa do danes so strelci v svoje družine vključili 1033 članov, ki redno vadijo in se udeležujejo tekmovanj. Tako bi s propadom te aktivnosti nastala velika praznina.

Sekretar občinske konference SZDL Peter Durjava je zagotovil, da bodo na prvi seji predsedstva

OK SZDL obravnavali njihov problem in obljubil pomoč pri reševanju nastale situacije. Vsekakor pa OK SZDL potrebuje izčrpno informacijo o delovanju strelskih družin, njihovi aktivnosti na tekmovanjih in pri popularizaciji tega športa med mladimi, ter podrobne finančne zahteve za nemoteno delovanje. V poročilu naj bo naveden sedanj vir finančnih sredstev, primanjkljaj za normalno delo in finančne zneske, ki so jih strelske družine za svoje delovanje dobile v minulih letih.

Na podlagi tega poročila se bo predsedstvo povezovalo z ZTKO pri skupni akciji za premostitev neprijetne situacije. V nadaljnji razpravi so prisotni ponovno poudarili vsesplošen pomen strelstva in nakazali možnosti za razširitev njihove dejavnosti. S skupnimi močmi bi v to aktivnost v večji meri lahko pritegnili delovne organizacije in krajane. Pri teh akcijah bi imele pomembno vlogo organizacije ZRVS in SLO, ki bi s svojimi močmi prispevale k uresničitvi zastavljenih programov. Vsekakor pa se strelci zavedajo svoje osnovne naloge: vzgoja in pripravlanje mladega človeka, da bo z orožjem v roki znal braniti svojo domovino. MARKO POTOČNIK

RAZVOJ STRELSKEGA ŠPORTA NA IGU

V preteklih dneh je strelski šport zelo zazivel na področju Iga, saj v tej majhni skupnosti deluje že vrsto let dokaj uspešno strelska družina Ig Mokerc. Strelska družina je samostojna športna panoga pri društvu Mokerc Ig.

Z velikim veseljem smo sprejeli vest o sprejemu novih članov v strelske vrste, predvsem zato, ker strelska družina deluje izven mestnega področja. Množično akcijo za sprejem novih članov so usmerili športni delavci strelske družine kot prispevek k jubileju tovariša Tita.

Sprejeli so 26 novih članov, ki so uslužbenci KPD na Igu. Vsak član je na sprejemu streljal pet častnih strelcev z značno puško serijske izdelave. Po končanem streljanju je vse navzoče pozdravil predsednik SK Ig Mokerc Ferdo Stopar, ki je v nadaljevanju orisal delo in razvoj strelskega športa na tem področju ter težave, s katerimi se mora spoprijeti vsak član strelske družine.

Novi člani so po sprejetju v strelske vrste obljubili tovariško vsestransko sodelovanje, tako pri samem razvoju športa, kakor tudi pri organizacijskem delu in vzgoji mladine v dobre državljanine in bodoče čvrste branitelje naše socialistične domovine Jugoslavije pod vodstvom našega ljubljenega tovariša Tita.

VLADO KEJŽAR

SOFINANCIRANJE PROGRAMOV TELESNE KULTURE V LETU 1978

Telesna kulturna skupnost občine Ljubljana Vič-Rudnik vabi vse organizacije, telesnokulturne (šolska športna društva, društva in klube ter klube in združenja organizacij vrhunškega športa, na področju mesta Ljubljana) in druge, ki nameravajo v letu 1978 izvajati akcije in naloge, ki si jih je telesna kultura zastavila s srednjeročnim načrtom za obdobje 1976—1980, da kandidirajo za sofinanciranje iz združenih sredstev za telesno kulturo. Sofinancira se za naslednje namene:

Rekreacijski šport: organizacija redne vadbe, množične akcije, šolski in predšolski šport: organizacija redne vadbe, tečajev za učenje plavanja in smučanja, športna značka Vrhunski šport: redna dejavnost tekmovalcev in ekip po sprejetih kriterijih, organizacija prireditev vrhunškega športa. Vključeno je tudi vzdrževanje telesnokulturnih objektov, kjer pa se obravnava le programe s finančno kvantifikacijo. Prijave in kandidature s specifičnim programom dela in finančnim programom sprejema in usklajuje občinska Zveza telesno-kulturnih organizacij Ljubljana Vič-Rudnik Trg MDB 14 do 20. novembra 1977. Na omenjenem naslovu lahko dobite tudi vsa dodatna pojasnila in podrobna pojasnila za izdelavo programov.

MNOŽIČEN TEK V NARAVI

OKTOBRSKI KROS USPEL

V času, ko kmetje pospravljajo pridelke in se pojavijo prvi prodajalci kostanja v mestih, se vrstijo tudi množični teki v naravi. V naši občini so športni delavci ZTKO pripravili kros za vse starostne kategorije v četrtek, 14. oktobra 1977 po livadah in travnikih bližnjega športnega parka Svoboda.

Udeležba je presegla pričakovanja, saj se je na štartu prijavilo kar 636 športnikov, ki so glede na starost merili svoje tekaške sposobnosti na različno dolgih progah. Prevladovala je osnovnošolska mladina, organizator pa je pogrešal predvsem članice A in B skupine. Vabilu za sodelovanje se tudi niso odzvale tehniške šole, ki le redko pošljejo svoje predstavnike na občinska tekmovanja. Tako sta od srednjih šol sodelovali le gimnazija Vič in poklicna kovinarska šola z enim predstavnikom.

Vsekakor bi bilo treba v bodoče v večji meri pritegniti k sodelovanju na takih prireditvah tudi mladino iz KS, ki se prav tako le redko udeležuje tekmovanj. To bi bilo potrebno zlasti zato, ker so krosi najbolj primerni za doraščajočo mladino, za učence višjih razredov osnovnih šol.

Vprašljivo pa je na taka tekmovanja pošiljati predšolsko in mladino iz nižjih razredov. Kot vsako tekmovanje zahteva tudi tek na najkrajše razdalje določeno telesno pripravljenost, ki pa je pogosto najmlajši še ne morejo imeti.

S skrbno pripravljeno organizacijo in dobrim vodenjem tekmovanja je organizator kljub velikemu številu nastopajočih izpeljal prireditev brez zastojev in zasluži za požrtvovalno delo vse pohvale. Zlasti neposredna razglasitev rezultatov po tekmovanju osnovnih šol je v veliki meri pripomogla k uspešnem zaključku tekmovanj. Doseženi so bili naslednji rezultati:

Pionirji: 1. razred: Veličič (Trnovo), Fetič (Trnovo), Jankovec (Polhov Gradec); 2. razred: Hren (Trnovo), Košak (Trnovo), Ibrahimović (Velike Lašče); 3. razred: Imeri (Trnovo), Elkaz (Bičevje), Germadnik (Trnovo); 4. razred: Hojak (Trnovo), Kumar (Dobrova), Japelj (Bre-

zovica); 5. razred: Vtič (Trnovo), Urbančič (Brezovica), Tekavec (Velike Lašče); 6. razred: Kušar (Brezovica), Tijanič (Trnovo), Rožmanec (Horjul); 7. razred: Šteblaj (Trnovo), Anžič (Bičevje), Ropret (Brezovica); 8. razred: Raušl (Brezovica), Pesko (Trnovo), Turšič (Brezovica);

Helena Tominec
Tomaž Germadnik

Mladinci: Skodlar (ŠD Brezovica), Sojer (ŠD Jama), Šafarič (AK Ljubljana).

Člani A: Simič (KS M. Belič), Mihajlovič (KS M. Belič), Falez (AK Olimpija).

Člani B: Najdič (OŠ Horjul), Mlinar (TVD Vič), Videtič (TVD Vič). Veterani: Majcen (Hoja), Juh (SNG Drama), Kovač (Iskra Horjul).

Pionirke: 1. razred: Tominec (Polhov Gradec), Urbančič (Brezovica), Gomilar (Trnovo); 2. razred: Kranjc (Trnovo), Bogataj (Brezovica), Šteblaj (Trnovo); 3. razred: Stonjšek (Bič), Lenaršič (Brezovica), Vrčon (Brezovica); 4. razred: Rode (Brezovica), Turšič (Brezovica), Mikuz (Dobrova); 5. razred: Droftina (Polhov Gradec), Pečkar (Brezovica), Kmet (Brezovica); 6. razred: Založnik (Brezovica), Plestenjak (Polhov Gradec), Drobnič

(V. Lašče); 7. razred: Levstik (V. Laš), Škof (Polhov Gradec), Likovič (Polhov Gradec); 8. razred: Stritar (V. Lašče), Lenič (V. Lašče), Mahne (Škofljica); Mladinke: Modic (SK Brdo), Petek (Gimnazija Vič), Končan (Gimnazija Vič).

Nekaj sodelujočih smo zaprosili za njihove vtise s tekmovanja:

Helena Tominec, OŠ Polhov Gradec: »Takega tekmovanja sem se udeležila prvič, saj sem šele pred kratkim začela hoditi v šolo. Za samo tekmovanje se nisem prav nič pripravljala in sem zato še posebej vesela prvega mesta. Proga ni bila preveč zahtevna, tako da s tekmo nisem imela težav. Sodelovala bom tudi v bodoče.«

Tomaž Germadnik, OŠ Trnovo: »Tekmovanja sem se udeležil brez

predhodnega treninga in sem bil zato prav vesel prihoda na cilj. Čeprav ne vem za utrujenost mojih vrstnikov, je bila po mojem mnenju proga za našo kategorijo nekoliko predolga. Drugače je vse v najlepšem redu in prav veselim se pripravljene čaja, ki me čaka...«

Marko Skodlar, ŠD Brezovica: »Vsekakor sem zadovoljen z doseženim prvim mestom, čeprav letos nisem treniral. Včasih sem namreč tekkel pri AK Olimpija, sedaj pa mi zaradi šolskih obveznosti časa za redni trening zmanjkuje. Prireditev je po mojem mnenju lepo uspeša, za kar gre vsa pohvala organizatorju.«

Najboljši so predstavljali občino tudi na krosu DELA v Žalcu. Pionirke so zasedle odlično 2. mesto s Stritarjevo na čelu. Veterani Juh pa je zasedel 3. mesto.

GOZDNI TEK SMUČARJEV TEKAČEV NA BRDU

Po večletnem premoru je bil v nedeljo 9. oktobra na Brdu pri Ljubljani ponovno gozdni tek smučarjev tekačev. Organizacijo prireditve, katere se je udeležilo skupno 139 tekmovalcev iz 19 telesnokulturnih organizacij iz vse Slovenije je prevzel in odlično izpeljal Smučarski klub Brdo. Proge so potekale po gozdnih poteh v okolici Brda, start in cilj pa sta bila pred domom družbenih organizacij.

Najbolj množično so bile zastopane kategorije mlajših in starejših pionirjev in pionirk, največ tekmovalcev, kar 45 pa je nastopilo za SK BRDO. Med tekmovalci je sodelovalo nekaj reprezentantov, v skupini starejših rekreativcev pa je nastopil tudi eden najboljših jugoslovanskih smučarjev tekačev, do sedaj večkratni državni prvak, Janez Pavčič, ki je bil z 49. leti tudi najstarejši udeleženec.

Pri organizaciji prireditve, za katero želimo delavci smučarskega kluba, da postane tradicionalna, so sodelovali poleg članov SK BRDO še člani prostovoljnega gasilskega društva Brdo in civilne zaščite, ki so skrbeli za red, učenci osnovne šole Vrhovci, Gaberček kot starter, Toni Zigmund kot napovedovalec in krajanji Brda in Vrhovci. Vsem se vodstvo smučarskega kluba iskreno zahvaljuje. Zanimive boje v posameznih kategorijah si je ogledalo veliko število tekmovalcev.

TRIM OBVESTILA

Občinsko prvenstvo v kegljanju

ZTKO in komisija za rekreacijo pri OS ZSS Ljubljana Vič-Rudnik organizirata občinsko prvenstvo v kegljanju. Pravico sodelovanja imajo vse ekipe, sestavljene iz naših občanov in članov OOS v občini Ljubljana Vič-Rudnik. Sodelujoči morajo biti starejši od 16 let in ne smejo tekmovati v republiškem in zveznem merilu. Moška ekipa šteje 6 članov, ženska pa 4. Tekmuje se po pravilih KZJ z dopolnilom: 100 lučaje v dveh stezah. Ob pisni prijavi, ki jih sprejemajo v prostorih ZTKO Trg MDB 14 do 12. novembra 1977, je potrebno vplačati prijavnino v višini 100 Ndin na žiro račun ZTKO Ljubljana Vič-Rudnik številka: 50101-678-40136. Tekmovanje bo v petek 18. novembra 1977 in soboto 19. novembra 1977 na kegljišču Jamnik na Vrhovcih. Pričetek tekmovanja je ob 15. uri. Zmagovalni ekipi prejmeta prehodni pokal, najboljših pet ekip pa športne plakete. Vse rekreativne kegljače vabimo, da se tekmovanja udeležijo v polnem številu.

Zimski turnir v malem nogometu

SD Slovan v sodelovanju s SITKS Ljubljana Moste-Polje in pod pokroviteljstvom Ljubljanskega dnevnika organizira v času od 18. novembra 1977 do 18. decembra 1977 III. zimski turnir v malem nogometu. Sodelujejo lahko ekipe aktivnih in rekreativnih skupin. Razdeljene so v dve skupini. V prvi so igralci mlajši od 35 let, pri katerih lahko igrajo tudi starejši in ekipe nad 35 let, katerim lahko pomagata dva mlajša igralca. V finalni turnir se uvrstijo prve tri ekipe mlajše skupine, prva pri starejših in tri povabljene ekipe aktivnih igralcev ter lanski zmagovalec turnirja Olimpija — veterani. Igra se v petek popoldan in soboto, nedeljo cel dan. Ekipa šteje 12 igralcev, ki lahko nastopajo samo za eno ekipo. Igra se po sistemu izpadanja, razen v finalu, kjer so razdeljeni v dve skupini. Prijave sprejemajo do 3. novembra 1977 v prostorih SD Slovan, Koblarjeva 34. Ob prijavi je potrebno vplačati 150,00 din za vsako ekipo na žiro račun: 50103-607-67107 SITKS Ljubljana Moste-Polje. Vse podrobnejše informacije dobite po telefonu številka 44-107 ali 42-961. Vabimo vse ekipe iz naše občine, da tudi v ljubljanskem merilu dokažejo svoje kvalitete.

V KS PODPEČ — PRESERJE

JESENSKA ŠPORTNA AKTIVNOST

V preobrazbo športne dejavnosti so se tvorno vključili tudi člani športnega društva Podpeč—Preserje. Ravno sedaj smo priče raznoliki in dokaj uspešni dejavnosti tako v športno tekmovalnem kot tudi in še zlasti v rekreativnem sistemu.

V športno tekmovalnem sistemu sodelujejo pionirji prvih selekcij v nogometu, smučanju — skoki, pripravljajo pa se tudi atleti. Pri vseh treh selekcijah predstavljajo glavno oviro in težavo objekti, ki jih pravzaprav v Podpeči in Preserju za take dejavnosti sploh ni. Tako ni večnamenskega asfalnega igrišča, smučarske skakalnice, niti atletske zveze. Pionirji nestrpno čakajo izgradnjo nove, sodobne osnovne šole, ki bo zgrajena iz sredstev samoprispevka II., ob kateri na bi dobili tudi asfaltno igrišče. Smučarjem skakalcem se obetajo boljši časi. V programu imajo izgradnjo manjše skakalnice, ki naj bi dobila tudi plastično prevleko.

Upravni odbor športnega društva skrbi za rekreacijsko delovnih ljudi, občanov in mladino na svojem področju. Tovrstno športno dejavnost

so usmerili tako v rekreativni tekmovalni sistem kot tudi v splošno rekreativno vadbo za širši krog ljudi.

V rekreativni tekmovalni sferi se sedaj udeležujejo nogometaši, igralci namiznega tenisa, strelci in kegljači, v okviru akcije »rumenih smuč« pa se pripravljajo tudi smučarji — tekači.

Nogometaši uspešno nastopajo s člansko in mladinsko ekipo v notranjski rekreativni ligi. Ta način tekmovanja verjetno še ni najprimernejši, je pa za nogometaše Podpeči veliko cenejši in sprejemljivejši kot tekmovanja v okviru ljubljanske skupnosti.

Namiznoteniški igralci zaenkrat še brez poraza nastopajo v občinski ligi. Že doslej je imela ta sekcija največje uspehe, kar je tudi rezultat kvalitetnega in vztrajnega dela odgovornih članov.

Strelci so si zadali v prvi plan pomlajevanje svoje sekcije. V tej spodbudni in nadvse zaželeni zamisli jim lahko želimo čimveč uspehov, hkrati pa tudi v tekmovanju v občinski strelski ligi.

Kegljanje je bilo v Podpeči v preteklosti precej razširjeno in tudi kvalitetno. Z razvojem tega športa oziroma uvajanjem avtomatskih kegljišč, katerega pa v Podpeči ni, so izgubili objektivne možnosti za nadaljnje delovanje. Sedaj so se zopet zbrali, na osnovi samofinanciranja ter delne pomoči se pripravljajo na občinsko prvenstvo.

Akcija »rumene smuč« je v Podpeči in še zlasti na Jezeru lepo zaživela. Največjo oviro predstavlja majhno število teh smuč ter seveda pomanjkanje snega v preteklih sezonah. Upajmo, da bodo letos imeli več smuč in tudi snega.

Upravni odbor športnega društva se je odgovorno zavzel tudi za splošno rekreativno vadbo svojih članov. V zaključni fazi so razgovori z osnovno šolo v Preserju, da bi zagotovili telovadnico za redno in organizirano vadbo članic športnega društva ter predšolskih otrok. Zanimanje je izredno veliko ter vse kaže, da bo ta oblika športnega udejstvovanja ena najbolj uspešnih. Z 1

**zabeleženo
v objektiv**

Tako bi lahko poimenovali skupni podnapis pod ti dve fotografiji. Naš sodelavec Lado Čuk je oba prizora ujel v objektiv na Ljubljanskem barju. Jesen je tisti čas, ko kmetje pospravljajo svoje poljske pridelke. K tem opravilom pa sodi tudi ličkanje koruze, opravilo, ki »združuje« ljudi in kjer se nemalokrat sprošča vesela beseda in humor.

KORISTNO S PRIJETNIM

Na drugi fotografiji pa so člani kulturnoumetniškega društva »Barje« ali bolje povedano člani njegove folklorne skupine na enem izmed svojih nastopov

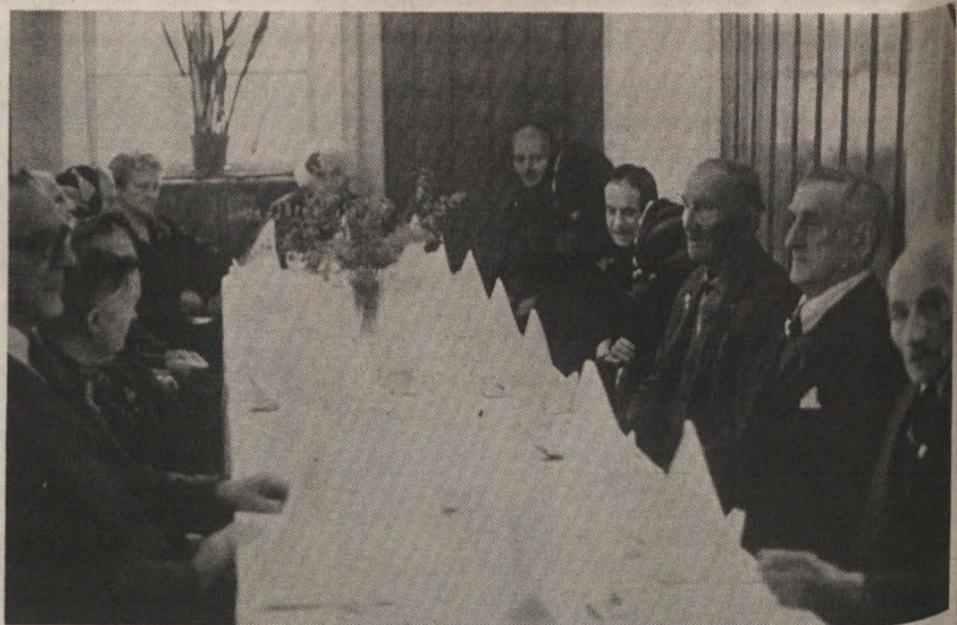

USPELA VAJA

Zadnjo oktobrsko soboto je občinski štab za civilno zaščito organiziral vajo o temi nevarnost požara. Uspešno izvedena vaja je bila pred tovarno Angora — obrat Rakovnik. S tem je bila ponovno potrjena pomembnost in nujnost organizirane civilne zaščite.

Delavci so pred tedni podrli stara drevesa pred stavbo na Trgu mladinskih delovnih brigad in na istem prostoru uredili večji parkirni prostor. Odstranili so tudi betonski zid pred stavbo TRG MDB 14, kjer bodo v adaptiranih prostorih uredili pisarne za samoupravne interesne skupnosti in družbenopolitične organizacije.

Ta posnetek pa je s srečanja ostarelih občanov iz krajevne skupnosti Kozarje. Pred dnevi so se zbrali »Pri Gorjancu«, kjer jim je osnovna organizacija Rdečega križa te krajevne skupnosti organizirala tako kot vsako leto prijetno tovariško srečanje.

NAŠA KOMUNA — GLASILO OK SZDL LJUBLJANA VIČ-RUDNIK — UREJATA IZDAJATELJSKI SVET (predsednik FRANČ MALOVRH) IN UREDNIŠKI ODBOR — ing. JANEZ ČE-MAŽAR, MILOVAN DIMITRIČ, JANJA DOMITROVIČ (glavna in odgovorna urednica), ing. ALOJZ HABJAN — JANEZ JAGODIČ, PETER DURJAVA, IVO ZALAR — Tehnični urednik IVAN ŽITKO — UREDNIŠTVO NAŠE KOMUNE — LJUBLJANA, TRG MDB 7 — TELEFON 23-381 int. 26 ali 20-728 — Tekoči račun SDK: 50103-678-51173 — Rokopisov in fotografij ne vračamo — Tisk Tiskarna Ljudska pravica — Ljubljana — GLASILO DOBIJO VSA GOSPODINSTVA V OBČINI BREZPLAČNO — GLASILO NAŠA KOMUNA IZHAJA MESEČNO V NAKLADI 26.000 IZVODOV

KDO BO VZEL BOMBO?

Nihče ni vedel, da se v kupu starega železa sredi Lavrice skriva huda nevarnost, dokler je otroci, ki so brskali po tem železu, niso odkrili.

Vneti zbiralci, oziroma prekupevalci s starim železom so namreč pripravili »akcijo« zbiranja starega železa po Lavrici. Šli so od hiše do hiše in zbirali predvsem staro železo, medenino in baker, ker se zanj pri Dinosu »nekaj zasluži«. Za pločevino in stare avtomobilске karoserije niso kazali pretiranega zanimanja.

Nihče ne ve, kako se je med tem železom znašla tudi bomba, ki so jo otroci po naključju odkrili. Na srečo o svojem »odkritju« otroci niso molčali, tako tudi ne vnuk Viktorja Koncilije, ki je dedka končno prepričal da je šel sam pogledat in se prepričal, da

so otroške trditve resnične. Zaradi varnosti, da ne bi prišlo do eksplozije, je bombo odnesel domov in jo spravil na varno mesto. Obvestil je tudi pristojno

postajo milice o svoji najdbi in jih pozval, naj pridejo ponjo in poskrbijo za njeno uničenje, vendar doslej še ni bilo nikogar, ki bi hotel poskrbeti zanjo. Sprašuje se kaj naj z njo stori, saj je večno ne bo mogel imeti doma.

F. PREŠEREN

KAJ DELAJO UPOKOJENCI NA RUDNIKU

Upokojenci na Rudniku imajo zdravo rekreacijo pri balinanju ter so dosegli pri tem zdravem športu prav lepe uspehe. V tem lepem oktoberskem vremenu je do sončnega zahoda prav živahno na balinišču pred upokojenskim klubom.

Udeležujejo se tudi s športnim streljanjem. Letos so priredili že šest celodnevni izletov po naši domovini. Oktobrski izlet je bil na Goriško in sicer preko Postojne in Vipave v Novo Gorico, nato v goriška Brda, kjer je bil v Šmartnem ogled srednjeveškega gradu s 4 stolpi. Zatem so se povzpeli na razgledni vrhni ploščadi. Od tam je lep pogled na staro in Novo Gorico. V Dobrovem je bil ogled štiristolpnega gradu, ki je sedaj sedež velikega posestva. Vredna ogleda je pa bila tudi sodobna vinska klet za 450 vagonov vina. Primorsko kosilo so imeli v Plavah. Nato so se vrnili v Novo Gorico ter se ustavili pri upokojencih. Izlet je bil prav zanimiv.

STANKO SKOČIR